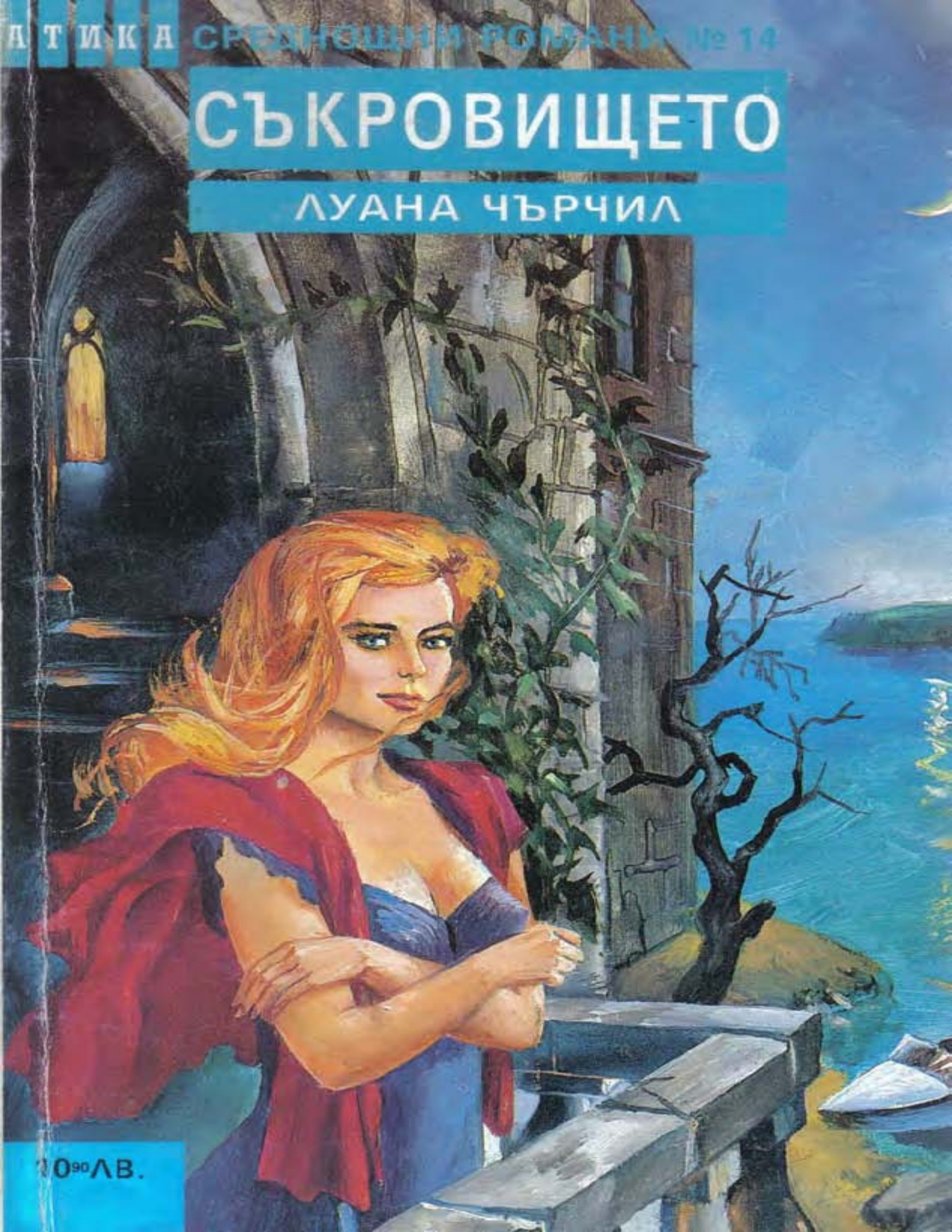

Л Т И К А СРЕДНОЩНИ РОМАНИ № 14

СЪКРОВИЩЕТО

ЛУАНА ЧЪРЧИЛ

20⁹⁰ ЛВ.

ЛУАНА ЧЪРЧИЛ СЪКРОВИЩЕТО

Превод: Магдалена Атанасова

chitanka.info

— Мога да ви дам един добър съвет, мис Беърд — каза непознатият по телефона. — В никакъв случай не отивайте със Станли Шърман на неговия остров край Флорида!

— Но защо? — прошепна Барбара.

— Защото е душевноболен и това ще свърши зле за вас. Не се поддавайте на неговия чар!

— Не вярвам на нито една ваша дума! — викна тя в телефонната слушалка. — Аз обичам Станли и ще замина с него...

Барбара Беърд се усмихна на мъжа, който лежеше на болничното легло. От самото начало той я привличаше.

Въобще беше най-интересният мъж, когото бе виждала. Щом погледнеше в топлите му, изразителни очи, сякаш забравяше всичко наоколо.

— Добро утро, мистър Шърман — поздрави тя. — Добре ли спяхте?

— За първи път съм в болница — отговори той с раздразнение. — И се надявам, че е за последен. Питате ме дали съм спал добре. Като медицинска сестра трябва по-добре да знаете. Тук пациентът няма и най-малка възможност да спи. В девет часа вечерта му дават приспивателно. И загасват лампата. Но преди да е заспал, идва друга сестра, за да му масажира гърба. Или да му даде някаква мътилка, която почти го довършва. И после питате дали съм спал добре!

— Разбирам вашето раздразнение — каза примирително тя. — Но такава ни е работата. А пък и вие скоро ще си идете у дома.

— Надявам се, още утре — каза той. — Между другото защо не дойдете с мен, Барбара? Доктор Йънг ми постави такова условие. Той казва, че не мога да пътувам сам и се нуждая от някой, който да ми помага. Няма да ме изпише, ако не пътувам с придружител.

— Вие не живеете ли на някакъв остров във Флорида? — попита Барбара с разтуптяно сърце.

Той прокара ръка по небръснатите си бузи и кимна.

— Точно така. Но ще ви разкажа повече, когато отговорите на въпроса ми.

Тя избягна погледа му.

— Но аз работя тук, мистър Шърман!

— Защо станах отново „мистър Шърман“? — попита той. — От около един месец вие ме наричате Стан. Мислех си, че сме станали приятели. Да не съм изпаднал в немилост?

— Не, разбира се! — За да смени темата, тя продължи: — Измихте ли се вече? Закуската ще дойде всеки момент.

— Ще се измия, когато престанете да избягвате моите въпроси — заяви той. — Чакам отговор, сега!

— Мястото ми е тук! — настоя тя. — Тъй че, Стан, не мога да замина с вас за вашия остров във Флорида.

— Подайте молба за напускане! — предложи той. — Аз ще ви дам двойно възнаграждение!

— Няма да е много умно да си оставя сигурната работа заради един временен ангажимент при вас — отказа му тя.

Станли Шърман поклати глава.

— Значи ли това, че нещо ви задържа в тази болница?

— Да, тук имам много приятели. И работата ми харесва въпреки някои разочарования. Не мога да си представя да работя другаде.

— Барбара, вие ме разочаровахте — упрекна я той. — Струваше ми се, че тук не ви харесва, че се отегчавате и жадувате за нещо ново.

Тя сбърчи чело. Как е успял да забележи безпокойството ѝ? Тя наистина вече нямаше особено желание да мери температура, да разнася грейки и да успокоява уплашени пациенти.

— Сега трябва да вървя — каза уклончиво. — Не мога целия ден да стоя тук и да разговарям с вас.

Когато тя се обърна, той извика след нея:

— Ще ви плащам по петдесет долара на ден!

Барбара се завъртя и го погледна сащисана.

— Петдесет долара? — попита изумено. — Какво ще трябва да върша за това?

— Да се грижите за мен — заяви той. — И ви обещавам, че няма да бъде временен ангажимент. У дома има и други хора, които се нуждаят от вашите услуги. Доктор Йънг ми каза, че ще мине доста време, докато оздравея напълно. Виждате, Барбара, че аз имам нужда от вас.

— Петдесет долара на ден! — промърмори тя. — Мога ли да изпусна такава възможност?

— Барбара, вие си говорите сама! Хубаво ли е това или лошо?

— Наистина вече трябва да вървя — измъкна се тя. — Ще дойда по-късно и ще ви отговоря.

— Елате по-скоро! — настоя той. — Тая стая ми прилича на затвор, когато ви няма!

Барбара излезе от стаята, решена да приеме предложението му. Не ставаше въпрос само за високата заплата. Тя беше почти сигурна, че е влюбена в този мъж!

Но същевременно се вслушваше и в гласа на разума. Искаше първо да говори с доктор Йънг, за да не взема прибързани решения.

Лекарят тъкмо правеше своята обиколка на пациентите. Придружаваха го две хубави милосърдни сестри. Барбара пресрещна малката група.

Доктор Йънг беше най-обичаният, енергичен и способен лекар в болницата, ако не и в целия град. Пациентите — както мъжете, така и жените — го обичаха. Той сякаш ги лекуваше с усмивката и с благите си думи.

Доктор Йънг увери Барбара, че обясненията на Станли Шърман отговарят на истината.

— Вярно е, че известно време той ще има болки. Вие знаете, че нараняванията му не бяха малки. Няма да ни е лесно да се разделим с вас, Барбара. Но за вас ще бъде интересно преживяване да заминете. Той се нуждае от човек, който да се грижи за него.

Така решението беше взето. Барбара тръгна пак към стая 305, при Станли Шърман.

— Казахте ли на вашите началници, че това е последният ви работен ден? — пожела да чуе той.

— Не бъдете толкова самоуверен, Стан — отговори му тя.

— Не съм! Просто зная, че ще дойдете с мен във Флорида.

— Изобщо не можете да знаете такова нещо! — избухна тя.

Той се усмихна.

— Вие ще дойдете с мен, Барбара, защото не можете да не дойдете! Знаете колко много се харесваме двамата!

— Вижте... да, аз... ви харесвам, Стан — призна тя колебливо.

— Нещата са напреднали, Барбара! Аз вече се обаждах на летището. Утре следобед в четири и двадесет излитаме.

Тя отвори уста да протестира. Но се отказа. Защо да не си признае, че на драго сърце ще замине с него?

— Закъде ще летим? — осведоми се само.

— За Тампа — съобщи той. — Островът е на сто мили оттам. Брат ми ще ни посрещне на летището.

— Голямо ли е семейството ви? — попита тя.

Грейналото му лице за миг се помрачи.

— Прекалено голямо! О, не биваше да казвам това. Просто понякога се задушavam сред моите близки.

— Значи сте многочленно семейство.

— Не, само баба ми и дядо ми, родителите ми, брат ми и сестра ми. Това не са толкова много хора за една къща с двадесет и две стаи.

Барбара помисли малко и накрая попита:

— Какво ще си кажат близките ви, когато пристигна заедно с вас?

Той сви рамене.

— Аз вече ги предупредих по телефона. Аз съм главата на семейството и управлявам имуществото. Моите работи не ги засягат. В края на краищата вие сте едно необходимо зло, нали, Барбара? Семейството ми трябва да се примири с това.

След последните му думи тя се почувства разколебана. Но при вида на силното му, енергично лице съмненията ѝ се изпариха. Безспорно той беше човек с твърд характер. Можеше с лекота да се справи с всяко положение.

— Стан — каза тя, — не бих желала да създавам неприятности на когото и да било.

— И няма да ги създавате! — успокои я той. — Работното ви време свършва след малко. Идете си у вас и си стегнете багажа, но така, като че ли ще прекарате остатъка от живота си на Кептив Айлънд.

— Кептив Айлънд! — изтръгна се от гърдите ѝ. Остана като вцепенена. Самото име — Пленнически остров — събуждаше у нея ужасни асоциации. Мислено виждаше мрачна, зловеща картина.

Станли Шърман се захлади.

— Не се подвеждайте по името! Едно време на острова са живели пирати. Хората разправят, че там криели плячката си и пленниците. Оттам е името.

Барбара потръпна при самата мисъл за това, което ѝ бе казал.

— И къщата ли, в която живеете, е построена от пиратите? — попита тя. — На острова има ли и други хора?

— Действително къщата е построена от пиратите — потвърди той. — Или по-скоро от техните роби.

— Не изпитвате ли безпокойство, като...

— Ни най-малко! — прекъсна я той. — Почакайте да я видите. Градена е от камък, също като другите къщи в този край. Ние, Шърманови, сме единствените обитатели на Кептив Айлънд. Но за съжаление трябва да ви кажа, че там няма нито демони, нито духове.

— Къщата на вашия дядо ли е? — любопитства Барбара. — Как се е сдобило семейството ви с нея?

— Прадядо ми купил целия остров от така наречените пирати — обясни той. — Наследник на имота кой знае защо съм аз. Тогава съм бил още дете. Може би един ден ще открия защо се е паднал тъкмо на мен.

Барбара погледна часовника си и каза:

— Трябва да съобщя за напускането си.

— Утре кога ще ви видя?

— Ще ви изпишат към десет часа. И аз ще дойда по същото време. Ако можете да шофирате, ще отидем до нас.

— О, ще мога да карам! Трябва само да ме подкрепяте при ходенето. Не ми се вярва да мога сам да вляза и да изляза от колата. Всъщност ние никога не сме говорили за дома ви. Разкажете ми за себе си!

— Получих в наследство от баба си една бяла паянтова къщичка — обясни тя. — Живея с още една сестра. Не зная дали тя ще пожелае да остане, след като замина. Но се надявам, защото не ми се иска да оставям къщата празна.

— Аз обръщам живота ви наопаки, нали? — попита той.

— Да — честно отговори тя.

— Надявам се, че няма да съжелявате за това, Барбара. Искане ми се да бъдете щастлива.

— И на мене — отговори тя с усмивка. — Но сега трябва да вървя. Желая ви последната нощ в болницата да е лека.

Русокосата Марта Уайт се беше прибрала преди Барбара.

— Нещо се забави — подхвана тя. — Да не си се отбивала някъде по пътя?

Барбара се отпусна на стола люлка в гостната стая. Прокара пръсти през кестенявата си коса и сведе тъмносините си очи надолу.

— Отбих се след работа в канцеларията — обясни тя. — Подадох молба за напускане.

— За напускане? — изненадано попита Марта. — Как така изведнъж?

— Утре изписват един пациент — каза Барбара. — Заминавам с него за Флорида. Той ще ми плаща по петдесет долара на ден.

Марта чак подсвирна.

— По петдесет долара на ден? Ти трябва да си хванала някой побъркан милионер!

— Струва ми се, че е състоятелен — делово констатира Барбара.

— Не го ли познавам? — поинтересува се Марта.

— Това е Станли Шърман от стая 305.

— О, онзи хубавият мъж, за когото говориш толкова много! — провикна се Марта. — Да не си се влюбила в него?

— Той ми харесва — призна си Барбара. — Сприятелихме се.

Марта се изкиска.

— Басирам се на каквото щеш! На тоя свят няма сестра, която да не се е влюбвала в пациент.

— Аз не съм влюбена в Стан! — излъга Барбара. — Марта, ще останеш ли да живееш тук? Ще ми бъде много приятно.

— На драго сърце — отвърна колежката ѝ. — Питам се обаче ще мога ли сама да плащам наема. Ще имаш ли нещо против да си взема съквартирантка? Тъкмо имам предвид една.

— Нищо против нямам — каза Барбара.

Погледът ѝ шареше из малката гостна, по старомодните мебели. Спря върху поставения в рамка портрет на родителите ѝ. В тази къща беше родена. Тя щеше много да ѝ липсва.

— Трябва да си стегна багажа — каза решително.

— Много неща ли ще вземеш? Дълго ли ще останеш на новото място?

— Мистър Шърман каза да си взема всичко — съобщи Барбара. — Мястото щяло да бъде за постоянно.

— Ако отсега нататък винаги ще има нужда от сестра, при самолетната катастрофа, изглежда, не му е останало здраво място — обади се Марта.

— Смятали са го за умрял, когато са го намерили — каза Барбара. — Вътрешните му контузии бяха много тежки, знаеш това!

— Скоро го зърнах в коридора — отвърна Марта. — Съвсем не ми се видя в толкова лошо състояние.

— Той доста се възстанови — съгласи се Барбара.

— Тогавя наистина ли се нуждае от медицинска сестра?

— Не. Според мен той може и сам да се справи — отговори Барбара след известен размисъл. Но доктор Йънг желае някой да го придружава по пътя на връщане. Разстоянието е много голямо.

— Струва ми се, че той те наема само като компаньонка — каза Марта. — Това не ти ли се вижда странно?

— При продължителен престой в болница човек може много да се промени. Доктор Йънг смята за необходимо някой да придружава Станли Шърман по време на пътуването.

— Да се надяваме, че той няма да съжали, задето те е взел, щом пристигнете у тях.

Тя естествено имаше право. Барбара се впускаше в опасна игра. Обещанията на Стан едва ли ще означават нещо, ако той реши, че тя повече не му трябва. Сега говореше за постоянно място. Но не беше казал кой друг на острова се нуждае от нейната помощ.

— Ще видим — продължи Марта. — Ти си вече голяма и можеш сама да се грижиш за себе си. На твоето място нямаше много да му мисля. По всяко време можеш да се върнеш и да си намериш работа в болница. Винаги някъде се търсят спешно милосърдни сестри с опит.

Марта беше права. Барбара си възвърна увереността. Една дипломирана медицинска сестра може винаги да си намери ново място. Достатъчно дълго бе живяла спокойно. Не беше ли време да се впусне в някоя авантюра?

Марта стана и каза:

— Щом тази нощ ти е последна у дома, ще приготвя нещо поспециално за вечеря. Какво ще кажеш за препечено пиле с гарнитура.

— Звучи много хубаво. А докато ти готвиш, аз ще си събирам багажа.

Барбара почти беше приключила, когато Марта отново надникна в спалнята.

— Яденето е почти готово — съобщи тя. — Но искам още да ти кажа, че днес следобед по телефона се обаждат някаква смахната жена. Не пожела да си каже името. Попита дали не си ти. Когато казах, че не си, започна да ми задава всевъзможни въпроси. Разпитваше как изглеждаш, на колко години си и тем подобни. Искаше да знае откога си милосърдна сестра.

— Ти какво й отговори? — попита Барбара обърквана.

— Че щом не си казва името, няма да научи нищо. Накрая се отказа и затвори телефона.

— Не каза ли защо се интересува толкова от мене?

— Твърдеше, че била адвокатка — добави Марта. — Имала сведения, че ще наследиш някакъв имот. Ясно беше, че лъже.

— Ама че глупости! — извика Барбара. — Никой от моите роднини не е богат. Ако тя наистина беше адвокатка, положително щеше да си каже името.

— И аз си помислих същото. Освен ако е някоя от онези, дето не подбират средствата.

— Много бих искала да знам какво се крие зад това — замисли се Барбара.

— Аз също — присъедини се Марта. — Но сега по-добре да седяме да ядем. Няма да го оставим да изстине я!

Седнаха в малката гостна. Тъкмо Барбара бе сложила в устата си късче от пилето, и телефонът иззвъня.

— Да ида аз? — попита Марта.

— Не, аз ще ида — отвърна Барбара. — Храни се спокойно.

Тя отиде до апарата и вдигна слушалката.

— Мис Барбара Беърд ли е? — попита мъжки глас.

— Да.

— Барбара Беърд, която ще заминава с господин Станли Шърман за неговия остров във Флорида? — искаха да се уверят от другата страна.

— Кой се обажда? — попита тя. — И какво ви интересува това?

— Не е важно. Искам само да ви дам един добър съвет. В никакъв случай не заминавайте със Станли Шърман за Флорида!

— Защо, ако мога да попитам?

— Защото не може да му се вярва — обясни непознатият. — Аз зная това, доверете ми се. Той е душевноболен и ще ви направи нещо лошо. Не се хващайте на сладките му приказки. Разбрахте ли ме?

— Не вярвам на нито една ваша дума! — извика Барбара възбудено.

— Той не ви ли каза, че притежава голяма къща на Кептив Айлънд? Да? Тогава ви е излъгал. Той има там една съборетина, нищо повече!

— Защо трябва да ви вярвам, след като не си казвате името? — попита Барбара бясно.

— Изглежда, трябва всичко да ви разкажа, мис Беърд — подзе сериозно непознатият. — Но пред никого не споменавайте за нашия разговор! Това, което ще ви кажа, е строго поверително. Ако се разчуе нещо, ще отричам, че ви познавам. Тогава ще се изправим един срещу друг. А моята дума тежи в този град. Аз съм доктор Франк Фостър. От години съм домашен лекар на Шърманови. Никой не познава това семейство по-добре от мен. За ваше добро ви казвам, че Станли Шърман и неговият дядо са душевноболни, и то опасни! В никакъв случай не се доверявайте на тези двама души! Навремето бяха заподозрени в убийство, но нищо не можа да се докаже. Аз ви предупредих...

След тези думи връзката прекъсна.

На Барбара ѝ се завъртя главата. Тя сякаш не чуваше, че Марта нещо ѝ говори.

— Какво стана, Барбара? — викаше приятелката ѝ. — Ти съвсем пребледня!

— Трябва веднага да говоря със Станли — нервно каза Барбара.

— По телефона ли те ядосаха така?

Барбара кимна.

— Не можеш да си представиш.

— И кой се обажда? — любопитства Марта.

— Някакъв лекар... Доктор Франк Фостър, така май се казваше.

— И после? Кой е той? Защо толкова те разтревожи?

— Твърди, че бил домашен лекар на Шърманови. Познавал ги по-добре от всеки друг. Не трябвало да се свързвам с тях.

— Защо?

Барбара се помъчи да овладее гласа си.

— Твърди, че Стан и дядо му били луди. Били бедни като просяци и живеели в някаква стара съборетина.

— Ти вярваш ли в това? Но пък ако е вярно, не би искала да имаш нищо общо с това семейство, нали?

— Да — призна Барбара. — Но аз просто не мога да повярвам. Стан е толкова... толкова нормален. Ще му се обадя веднага.

— Но какво ще му кажеш, Барбара? Не можеш направо да го попиташ дали не му хлопа някоя дъска, нали?

Барбара сбърчи чело. Дръпна ръката си от телефона. Не можеше просто да попита Стан дали не е луд. Марта беше права.

— Не искаш ли първо да си довършим вечерята? — предложи Марта. — През това време ще измислиш какво да кажеш на твоя Стан.

Барбара поклати глава.

— Ти продължавай да се храниш, Марта. Съжалявам, но на мен ми се отяде.

Свързаха я веднага със Станли Шърман. При звука на неговия глас сърцето ѝ подскочи. Той позна гласа на Барбара и се зарадва.

— Каква изненада! От днес следобед вие не ми излизате от главата!

Барбара се усмихна. Думите му я успокоиха. Тя почти забрави причината за обаждането си.

— И аз мислех за вас, Стан. Добре ли се нахранихте?

— Отлично — каза той. — Не мога да се оплача.
— И не бихте го направили — допълни тя. — Вие сте много послушен пациент. Всички ви обичат.
— Радвам се да го чуя — каза той. — Не бих желал да говорят лошо за мен. Пригответе ли си багажа, Барбара?
— Да — отговори тя.
Мислеше отчаяно. Как да му обясни защо се обажда?
— Още ли сте там? — попита той.
Барбара нервно се изсмя.
— Разбира се. Аз...
— Нещо ви притеснява? Кажете ми, Барбара!
— Стан, познавате ли някой си доктор Франк Фостър? — изведнъж изтърси тя.
— Доктор Франк... — повтори той. — Фостър ли казахте? Не, никога не съм чувал това име.
— Той твърди, че познавал и вас, и вашето семейство — обясни тя.
— Не познавам такъв човек. Вие какво общо имате с него?
— Той ми позвъни преди малко — отговори тя.
— О! Значи ли това, че обаждането е било във връзка с мен?
— Струва ми се, че звънеше от Флорида.
Тя напрегнато чакаше реакцията му. За миг настъпи мълчание.
После той попита:
— Това не е ваш познат? Вие изобщо не го познавате?
— Абсолютно — увери го тя. — Никога досега не съм чувала това име.
— Този разговор е доста неясен за мен, Барбара — обади се той.
— Аз трябва ли да знам нещо за този доктор Франк Фостър?
— Щом не го познавате, да оставим тази тема — предложи тя.
— Барбара, вие сте развълнувана. Усещам го по гласа ви.
Тя дълбоко си пое дъх.
— Вече ми е много по-добре — каза.
— Явно това обаждане по телефона ви е обезпокоило много. Бих искал да зная защо. Вие не ми казахте всичко, Барбара!
— Човекът вероятно не е лекар — опита се тя да го успокои. — Може би е само някой смахнат, който се опитва да създава дразги!

— Разкажете ми всичко! — настоя Станли Шърман. — Трябва да го зная.

— Прекалено тъпо е, за да го повтарям — измъкна се тя. — Чудя се само откъде той знае за нашите отношения. Трябва да е някой шегаджия, който работи в болницата.

— Добре, какво ви каза? — нетърпеливо попита Станли.

Барбара пак се изсмя нервно.

— Искаше да ме предупреди да се пазя от вас и от вашето семейство. Можете ли да си представите?

— О? И какво каза за нас този клюкар?

Барбара се поколеба. След това каза:

— Предупреди ме да не вярвам на никого от вашето семейство.

Тя чу как Стан яростно изпусна въздуха от гърдите си.

— Защо, господи? — извика той недоумяващо.

— Сигурно е бил някой умопобъркан. Най-добре да забравим всичко това.

— Ами... добре, щом така искате — съгласи се Станли Шърман.

— Вече трябва да свършваме, Стан — каза тя. — Искях само още веднъж да чуя гласа ви, преди да си легна. Лека нощ, Стан.

— Лека нощ, Барбара — отговори той и гласът му прозвуча меко и нежно.

Тя остави слушалката и се върна в гостната. Марта чоплеше в чинията си. При влизането на Барбара вдигна очи.

— Вече изглеждаш много по-добре — със задоволство констатира тя. — Седни да си доядеш пилето.

Барбара кимна.

— Колкото и да е странно, изведнъж ми се отвори вълчи апетит. Яденето изглежда превъзходно!

— Станли Шърман май те е успокоил — ухили се Марта.

— Да.

Барбара посегна към прибора си.

— Много бих искала да знам кой се крие зад тези две обаждания. — Марта гледеше умислено пред себе си.

— Аз също. Вероятно са някакви откачени.

— Трябва да е някой от болницата, който си прави шегички на твой гръб — предположи Марта.

— Но откъде ще знае какви са отношенията ми със Станли?

Марта се изкиска.

— И питаш още? На всички е известно, че се държиш със Станли като със свой личен пациент. Каквото и да правиш за него, Барбара, все ти се струва малко.

Барбара я погледна.

— Защо не си ми казала?

— Не гледам толкова сериозно на любовчиците с пациенти — обясни Марта. — Имам си собствен живот. А и от това никога не излиза нищо.

Барбара се надигна. Предпочиташе да сменят темата.

— Отдавна не съм си хапвала така хубаво — похвали тя приятелката си. — Благодаря ти. Сега ще вляза да се изкъпя.

— И аз ще направя същото, след като измия съдовете — каза Марта.

— Да ти помогна ли? — предложи Барбара.

— Не, няма нужда. Тази вечер трябва да си починеш. А и само ще се пречкаме една на друга. Отивай в банята.

— Тази вечер вкъщи ли си? — попита Барбара.

— Не. За съжаление ще си гледаш филма по телевизията сама. Аз отивам на боулинг с няколко приятелки.

— О, да, това ви е вечерта за боулинг! — спомни си Барбара. — Аз сигурно ще съм в леглото, когато се върнеш.

— Барбара, можеш да дойдеш с нас — покани я Марта.

— Благодаря. Предпочитам да се излежавам и да си гледам филма.

Марта Уайт излезе от къщи в седем и половина. Барбара се разположи удобно на фотьойла.

Тя беше със синя нощница и отгоре с халат на цветчета. Мократа си коса бе вързала на опашка.

Гледаше във включения телевизор. Но мислите ѝ бяха при Станли Шърман, в стая 305 на болницата.

Филмът точно беше започнал, когато на входната врата се позвъни.

Мислите ѝ бяха рязко прекъснати. По това време рядко идваше някой при нея. Барбара се сепна и малко се уплаши.

За миг се поколеба. След това отвори вратата. Отвън стоеше Кити Карсън, също сестра от болницата.

Барбара се изненада, че я търси това привлекателно чернокосо момиче. Отношенията помежду им бяха чисто служебни. И двете от пръв поглед бяха установили, че няма да си паснат. И не се погаждаха много.

Барбара угаси телевизора и седна на кушетката при Кити Карсън.

— Чувам, че напускате болницата — започна Кити.

— Днес бях там за последен път — потвърди Барбара. — Защо се интересувате?

— Какво ще правите по-нататък? — попита Кити.

— Постъпвам на друго място — отговори Барбара.

— Къде?

Барбара ядосано вдигна глава и хвърли остър поглед към колежката си.

— Вас какво ви засяга, Кити?

— Засяга ме, защото новата ви работа е свързана със Станли Шърман — обясни гостенката.

Барбара я погледна въпросително.

— И по-точно?

Кити се засмя дрезгаво.

— Вие, изглежда, не знаете за отношенията ми със Стан Шърман. Или предпочитате да не знаете?

На Барбара сякаш сърцето ѝ спря да бие.

— Не знаех, че между вас има нещо. А и не го вярвам!

— А коя беше сестрата в трета смяна, откакто той е приет в болницата? — попита Кити Карсън. — Ние наистина имахме достатъчно време, за да се сбlijим. През нощта има достатъчно възможности да се завърже роман между двама души. Само не се правете на толкова наивна, че да не виждате какво става пред очите ви.

— Станли Шърман е много обичан пациент — съгласи се Барбара. — Той е приятел с повечето сестри, с които има контакт. Зная например, че беше очарован от Сю Клайн във втора смяна. Струва ми се, че погрешно сте си изтълкували интереса му към вас, Кити.

— Сю Клайн! — присмя се Кити. — Това бостанско плашило!

— Сю е мило и приятно момиче — възрази Барбара. — Мистър Шърман ми е казал, че изпитва голямо уважение към нея.

— Възможно е — съгласи се Кити Карсън. — Но тя е твърде обикновена, за да направи впечатление на мъж като Станли Шърман.

— Не всяка може да бъде красива, Кити.

— Добре де — отстъпи тя, — но знаете ли, че Станли Шърман е беден човек?

— Не е вярно! — избухна Барбара.

— Знаете ли каква е сметката му в болницата?

— Не зная. Но сумата сигурно е внушителна.

— Той е в болницата повече от шестдесет дни. Сметката му възлиза на единадесет хиляди долара. Известно ли ви е утре откъде ще вземе той тази сума, за да може да бъде изписан?

— Може би ще плати с чек — предположи Барбара. — Или пък има здравна осигуровка, от която ще бъде изплатена сумата.

Кити се изсмя гадно.

— Той обаче ми каза съвсем друго. Явно на вас не е имал толкова голямо доверие. Той е в ужасно положение. От седмици насам аз му купувам цигари. Защото той не може да си позволи.

Барбара занемя. Не можеше нищо да отговори. Само гледаше слисано гостенката.

— Ако сте толкова глупава да заминете с него за Флорида, ще трябва сама да си платите самолетния билет — продължи Кити Карсън. — Той и мен молеше да тръгна с него. Но аз бях достатъчно умна да откажа. Затова изведнъж се обърна към вас.

На Барбара най-сетне ѝ се върна дар словото.

— Не вярвам нито дума от това, което казвате! — кипна тя. — Пред мен Станли не е говорил за пари. Ако е искал да му дам на заем, щеше да каже!

— Утре ще ви го каже! Само се опитайте да го изведете от болницата! Онези от канцеларията ще облещят ей такива очи, когато стане ясно, че той не може да плати сметката.

— Дори в момента да няма пари в наличност, лесно може да ги получи от Флорида — възрази Барбара. — Той има къща с двадесет стаи! В края на краищата това не е колиба!

— Минало и заминало — каза Кити. — Той ми довери, че цялата му къща е ипотекирана. Няма да ми повярвате, но той се опитваше да

ме склони тази нощ скришом да го измъкна от болницата.

— Права сте! Чак такива лъжи не ми минават.

— Утре да не бъдете изненадана, когато откриете, че той тайно се е измъкнал през нощта — предупреди я Кити.

Кити Карсън се изправи.

— След това да не кажете, че не съм ви предупредила! Признавам, че ревнувам от вас. Аз никога не съм ви обичала. Но не мога да позволя този тип да ви прави на абсолютна глупачка. Патила съм си от такива негодници.

И Кити Карсън си замина. Барбара остана да седи объркана.

Подвоуми се малко. След това отиде до телефона и позвъни в болницата.

— Ало? — чу се гласът на Станли в слушалката.

— Стан, надявам се, че още не спите. Съжалявам, че ви безпокоя. Но трябваше да се обадя.

— Много се радвам, че ме безпокоите — отговори той.

— Един човек дойде тук преди малко и дълбоко ме нарани — каза тя. — Стан, аз съм съвсем объркана.

— Разкажете ми всичко, Барбара! Аз съм добър слушател.

— Тук беше Кити Карсън — каза тя. — Твърди, че имате особени отношения. Намекна дори за нещо повече.

След кратко мълчание се чу:

— Ами трябва да призная, че я намирам много хубава.

— Изглежда, тя знае за вас повече от мене — продължи Барбара. — Вярно ли е, че ви купувала цигари?

— От време на време ми носи цигари — призна той. — Не мога да отрека. Но в това няма нищо лошо, нали? Вие също ми носите понякога шоколад или нещо друго.

— Ще имате ли трудности във връзка със здравната осигуровка?

— Искате да кажете: ще мога ли утре да си платя сметката? — попита той. — Не, няма да мога да я платя.

— Но нали имате осигуровка?

Той се засмя и каза:

— За съжаление нямам.

— Тогава какво ще правите? — изумена попита Барбара.

Последва дълго мълчание. Когато отново заговори, в гласа му звучеше закачка:

— Вие не можете ли да ме измъкнете от това задънено положение?

Барбара се вцепени. Чак след някое време схвана смисъла на думите му.

— Та аз нямам дори и хиляда долара — безпомощно каза тя.

От слушалката изригна чистосърдечен смях.

— Барбара! — викаше Станли Шърман. — Барбара! Не се грижете за мене. Аз само се пошегувах. Все някак ще се оправя, не се бойте. Баща ми подаде едно рамо. Получих непопълнен чек от него.

Барбара отдъхна с облекчение. Как можа да се усъмни в него. Трябва да се научи да се осланя само на собствените си впечатления. За да не може никой да я заблуда.

— Стан, съжалявам, че ви обезпокоих — извини се тя. — Но Кити толкова ме разтревожи. Трябва да си призная, че почти ѝ повярвах. Тя наистина може да изглежда много убедителна.

— О, не е нужно да ми го казвате — обади се той. — Още щом дойдох в съзнание, тя се хвърли в атака. Търсеше възможност да дойде с мен като придружителка. Вероятно ревнува от вас. Но сега заради една Кити Карсън ли ще си разваляме настроението?

— О, Стан, толкова съжалявам, че ви обезпокоих. Сега наистина ще ви оставя на спокойствие.

— Много по-приятно ми е да си говоря с вас, Барбара.

— От утре още по-често ще чувате гласа ми, Стан!

В този момент в слушалката проникна някакъв шум.

— Тъкмо влиза сестрата — обясни Стан. — Може би вече е време за сън. Лека нощ...

— Лека нощ, Стан. До утре! — каза за сбогом.

Макар да беше много уморена, Барбара просто не можеше да заспи. Мислите не я оставяха на мира. Какво ли ще ѝ донесе бъдещето? Дали не прави най-голямата грешка в живота си, като приема предложението на Станли Шърман?

Не знаеше колко е часът, когато най-накрая заспа. Събуди се неотпочинала в пет часа сутринта. Разчеса косата си и сложи малко повече грим от обикновено. Искеше да прикрие бръчките от тревогата и тъмните кръгове под очите.

След това си облече пътния костюм, приготвен още от вечерта.

Марта вече беше в кухнята и правеше закуската.

— Ще ти загъна четири филии шунка — каза тя.

Барбара мило се усмихна и каза:

— Марта, тази сутрин изобщо не съм гладна.

— Прекалено си възбудена. Въпреки това трябва да хапнеш нещо.

Барбара повдигна рамене.

— Малко съм нервна, струва ми се. Да ти помогна ли?

— Закуската е вече готова, мила моя! — отвърна Марта. — Сядай и яж! Представям си как се чувстваш. В края на краищата правиш важна крачка в живота си.

— Надявам се да не е погрешна — каза замислено Барбара.

— А аз се надявам Станли Шърман да е това, което търсиш — каза Марта. — Прекалено си добра за някой мошеник.

— Марта, аз зная, че Стан е добър човек — убедено заяви Барбара. — Все пак аз имам известен опит с хората. И чувството ми към него е много силно.

— Ще му дърпам ушите, ако ти причини болка — закани се Марта. — А аз не говоря на вятъра!

Барбара се усмихна.

— Ще взема да му го кажа. И той ще внимава с мене.

Марта се изкикоти.

— Просто го виждам как трепери. А сега сериозно: все пак ще държиш връзка с мен, нали?

Барбара кимна.

— Ще ти пиша често и от време на време ще се обаждам по телефона. Искане ми се пак да чувам гласа ти.

Барбара пристигна в болницата в десет часа без десет минути. Станли Шърман я очакваше в стая 305.

Той бавно и тежко се надигна от фотьойла. Коленете му леко трепереха. Посрещна Барбара с широка усмивка.

Сърцето ѝ се разтуптя. Колко висок и елегантен е той! Досега го беше виждала само по пижама.

— Почнах да се притеснявам, че изобщо няма да дойдете — призна той.

Тя оглеждаше раирания му костюм, синята риза и бялата връзка. Черните му обувки блестяха.

— Не искам да ме освобождавате от задълженията, които ми носят по петдесет долара на ден — каза тя засмяна. — Откъде взехте този костюм?

— Оказа се, че е оцелял по време на самолетната катастрофа. Бяха го прибрали — обясни той. — Много се радвам, че сте тук!

— Готов ли сте, Стан?

Той се усмихна.

— Вече се откупих. Тъй че да вървим.

— Ще повикам санитар да ви закара до моята кола — предложи тя. — Ще идем у дома и ще останем там, докато стане време за самолета.

— Аз мога да вървя — възпротиви се той. — Не ми трябва стол на колелца.

Барбара енергично тръсна глава:

— Правилникът е такъв.

— Добре тогава — предаде се той. — Казах ли ви вече колко сте красива тази сутрин? Изглеждате много по-добре, отколкото в униформеното облекло.

— Много благодаря, сър — отговори тя небрежно.

Но бузите ѝ поруменяха и очите ѝ светнаха от вълнение.

Излязоха от болницата и се качиха в колата на Барбара.

— С какво всъщност се занимавате, Стан? — попита го тя по пътя.

— С проучвания — кратко отговори той.

Изчака го да продължи. Но той не каза нищо. Изглежда, че въпросът ѝ го подразни. Но Барбара беше любопитна.

— Доходни ли са вашите проучвания? — поинтересува се тя.

— Много! — беше лаконичният отговор.

Принудена бе да рискува и да продължи да му лази по нервите. Имаше още няколко подробности, които трябваше да изясни. Чак тогава би могла спокойно да гледа в бъдещето.

— Казахте снощи, че баща ви имал много пари. Мога ли да попитам как така е толкова богат, когато вие управлявате имуществото.

Той като че ли се примири с нейните въпроси и въздъхна.

— Аз съм наследник на имота и парите — обясни той. — Естествено, грижа се за изхранването и издръжката на цялото семейство. Баща ми преди много години купил земя, но двадесет и пет цента морга^[1]. Сега печели по хиляда долара от всеки морг земя.

— Наистина трябва да е богат — смая се тя.

— Богат е — уморено потвърди Станли Шърман.

Изглежда, не му беше приятно да говори за баща си. Затова Барбара изостави тази тема.

Стигнаха до дома ѝ. Барбара въведе госта си вътре. Той се подпираше на нея, докато тя го водеше от стая в стая. Барбара се гордееше с малката си къщичка.

Когато седнаха в гостната, Станли каза:

— У нас няма да ви хареса.

Тя се изненада, обзеха я мрачни предчувствия. Попита:

— Защо?

— Защото у нас всеки захвърля нещата си където му попадне — обясни той. — А както виждам, вие държите много на реда.

— Това да не е престъпление? — пошегува се тя.

— Ами на моите близки няма да им хареса — обясни той.

— Така са ме учили, да не оставям разхвърляно след себе си.

— Мен пък не — призна си Станли. — Ще ми направите ли една услуга? Да не започнете подир всекиго у нас да разтребвате.

— Обещавам — увери го тя.

От неговата критика малко я заболя.

Погледът му се плъзна към малкото пиано в единия ъгъл на гостната. Беше спестявала, за да си го купи, и го обичаше.

Станли сбърчи чело и попита:

— Вие свирите на пиано, Барбара?

— Малко.

— Никога не се докосвайте до нашето пиано — предупреди я той. — То беше на сестра ми Едит. Самоуби се преди няколко години. Оттогава не можем да понасяме звука на този инструмент.

— Съжалявам — отговори със съчувствие Барбара. — Няма да забравя за това.

Той се прозя и каза:

— Моля ви, извинете ме, Барбара, през нощта не можах много да спя.

— О, колко съм глупава! — извика тя. — Вие трябва, разбира се, да си починете. Ще ви сложа да си легнете и през това време ще приготвя нещо за ядене.

— Това няма ли да ви затрудни? — попита той неуверено.

— Естествено, че не! — успокои го тя. — Само ще сменя набързо спалното бельо. Вие ще се оправите ли сам?

— Разбира се. В болницата през цялото време не спях добре. Сигурно, като си легна на моето легло, ще спя цяла седмица.

Барбара остана при него, докато си легне. Той си свали само самото, връзката и обувките. И веднага заспа.

Барбара го остави да спи до дванадесет и половина, и малко повече. Когато се събуди, тя на бърза ръка беше приготвила нещо за ядене. Заведе го до масата в гостната. Той изглеждаше още сънен.

— Починахте ли си малко, Стан? — попита тя загрижено.

— Много даже — каза ѝ с благодарност. — Леглото ви е толкова меко. По дяволите, вие сте приготвили цял банкет! Великолепно!

Той изяде лакомо супата и двата сандвича с пилешко и мешана салата. Барбара донесе кафе в гостната.

Поговориха малко за разни злополуки. След това тя реши, че е време да измие съдовете. Привърши с това и повика такси.

Тръгнаха към летището. Барбара се сети за предупреждението на Кити Карсън. Питаше се дали Станли Шърман наистина ще ѝ каже сама да си плати самолетния билет.

Страховете ѝ обаче скоро се разсеяха. Стан плати с една дебела пачка банкноти.

Не се наложи дълго да чакат за самолета.

Два часа по-късно се приземиха на голямото летище на Тампа. Чакаше ги млад мъж. Беше висок почти колкото Станли. Носеше ярко карирано сако. Облеклото и гъстата му черна брада не се харесаха на Барбара.

— Барбара, това е брат ми Дик — представи го Станли.

Дик Шърман леко се поклони и попита:

— Защо сте дошли с брат ми?

— Аз... — запъна се тя — аз съм неговата медицинска сестра.

— Дик, не се показвай откъм най-лошата страна — скастри го Станли. — Барбара се грижи за мен. Тя ще пътува с нас.

Погледът на Дик Шърман остана непреклонен.

— Няма да го бъде, Стан! — отвърна той. — Тук ще ти намерим сестра, ако наистина ти трябва.

— От къде на къде ти ще решаващ кое да го бъде и кое не? — с негодувание попита Станли. — Аз сам вземам решенията!

— Аз не съм единственият, на когото не се харесва тази работа — обади се Дик. — Ти ни събщи по телефона, че ще доведеш тази... тази медицинска сестра. Баща ми обаче заяви, че на нашия остров повече няма да стъпи чужда жена.

През целия си живот Барбара не беше изпадала в по-неудобно положение.

— На кого принадлежи островът? — остро попита Станли.

— На теб, естествено — отговори брат му. — Но ти знаеш, че баща ми всеки момент може да промени това.

— Много бих искал да видя как ще го направи!

Дик отново се обърна към Барбара:

— Вие не ми приличате на човек, който би живял някъде, където е нежелан. Или греша?

Тя загуби ума и дума и само гледаше втренчено брата на Станли. Не се сещаше поне с очи да потърси помощ у Стан.

— Това са талоните за багажа ни — троснато каза Станли. — Имаме три сака. Моля те, Дик, донеси ги!

Той поклати глава и изръмжа:

— Сам си ги донеси!

След тези думи се отдалечи.

— Къде отиваш? — извика след него брат му.

— Вкъщи! — отвърна Дик през рамо.

— А ние какво да правим?

Дик спря и без да се извъръща заяви:

— Теб ще взема, Стан, но сестрата — не!

Станли се обърна към Барбара и предложи:

— Да пренесем багажа и да вземем такси. Не обръщайте внимание на Дик! От време на време решава да се прояви. И обикновено в най-лоша светлина.

Барбара цялата трепереше. Избиваше я на плач.

— Стан, ще взема обратния самолет! — реши тя.

— Няма да го направите! — властно каза той. — Аз ще уредя нещата.

— Не искам никакви неприятности — започна тя с треперещ глас. — Ако бях подозирала, че така ще ме посрещнат, нямаше да дойда.

— Не го преживявайте — опита се той да я утеши. — Жените от нашето семейство положително ще ви посрещнат както подобава.

— Вашият остров не се ли намира на сто мили от Тампа?

— Да — потвърди той. — Какво общо има това?

— Тогава ще платите цяло състояние, за да стигнем с такси до брега!

— Права сте — съгласи се той. — Не съм в състояние да разсъждавам трезво.

Той прокара ръка по мокрото си от пот лице. Дългото мъчително пътуване, както и продължителното стоене и срещата с брат му го бяха изтозили. Барбара бързо го заведе да седне и угрижено го наблюдаваше. Скоро лицето му се отпусна.

— Благодаря — промърмори той. — Вече съм по-добре.

Дълго мълча. След това погледна към Барбара и ѝ се усмихна. Очите му отново искряха.

— Знам вече какво ще правим, Барбара! Ще се обадя на сестра ми Лора. Тя ще ни помогне. Тя е добро момиче. И нищо не може да я спре. Отсреща има телефонна кабина.

Барбара го заведе дотам. Той говори със сестра си близо десет минути. Барбара се изнерви, докато го чакаше. Върна се с триумфална усмивка.

— Много трудно я открих — съобщи той. — Но тя ще дойде да ни вземе. Обаче чак след около три часа. Дотогава да поседим някъде на по-удобно. Да влезем там, за да убием времето.

Сочеше към едно приятно барче в чакалнята.

Едва четири часа по-късно се появи високата, стройна Лора Шърман. Това червенокосо момиче едва ли е на повече от двадесет години, помисли си Барбара.

Станли я приветства радушно:

— Колко се радвам, че те виждам, Лора? Защо се забави толкова?

— Спуках гума — обясни тя и хвърли хладен поглед към Барбара.

— Лора, това е моята медицинска сестра мис Барбара Беърд.

— Здравейте — поздрави небрежно Лора.

— Здравейте, Лора — любезно каза Барбара.
— Много се съмнявам, че във Флорида ще ви хареса толкова,
колкото сте си представяли, мис... Барбара — каза Лора.
— Лора, хайде без разправии! — предупреди я Станли.
— Ти предизвика семейни разправии — кисело подхвърли Лора.
— Изобщо не разбирам с какво — смутено каза Станли. —
Какво означават всичките тези вълнения?
— Не е нужно аз да ти обяснявам, мили ми братко!
— Недоумявам за какво говориш.
— Ти забрави ли какво се случи с Мери Мур? —
предизвикателно попита тя.
Барбара видя как Станли Шърман пребледня.

[1] Стара марка, равняваща се на около 3,5 дка. — Б.пр. ↑

Станли Шърман бе много по-дълбоко разтърсен, отколкото изглеждаше. С усилие успя да проговори.

— Това не зависеше от нас! Ние нямаме нищо общо с тази работа! — заяви той.

— Някои от нас не са толкова сигурни — отвърна Лора.

За да избегне прикритите упреци, Станли изкомандва сестра си:

— Да тръгваме! Изморен съм. След катастрофата никога не съм бил толкова дълго на крак, колкото днес.

— Аз ще взема два от трите сака — предложи Лора.

— Двата са мои — възрази Барбара. — Сама ще ги нося.

Лора сви рамене и измърмори:

— Както желаете.

Колата на Лора беше много луксозна, почти нова лимузина.

И тримата седнаха на широката предна седалка. Въпреки това остана още място. Потеглиха от летището и градът остана зад тях.

Колата се носеше по шосето. Откакто бяха тръгнали, никой не бе отронил дума. Станли пръв наруши мълчанието:

— Вкъщи наред ли е всичко, Лора?

— Всички са здрави — отговори тя. — Но не са щастливи.

— Защо? — загрижено попита. — Станало ли е нещо?

— Отговорът би трябвало да ти е известен.

— Не разбирам за какво говориш. Не ми задавай гатанки.

— Стан, тъкмо ти не трябваше да водиш чужд човек вкъщи — упрекна го тя. — Аз нямам нищо против Барбара. Изглежда ми много мило момиче. При нормални условия сигурно щяхме да станем добри приятелки. Но ти прекрасно знаеш, че повече у дома не приемаме никакви гости.

— Барбара не е гост, тя е служителка — възрази й той.

Двамата говореха за нея, като че ли я нямаше. Барбара седеше до тях вдървено, вперила очи в пътя.

— Не по-зле от мен знаеш, че ще се държат лошо с нея — продължи Лора. — А това няма да е честно.

— Такова нещо няма да се случи — извика Станли. — Който не я приеме любезно, ще си има куп неприятности.

— Със сила не можеш да наложиш гостоприемство, големи братко — иронично подхвърли Лора. — Особено пък на нашите любими родители и близки.

— Ще видим! — гневно се провикна Станли.

Разговорът свърши. А мълчанието потискаше Барбара. Вътрешно беше като вледенена. Всеки остана насаме с мислите си, докато най-после, след три часа пътуване, колата влезе в някакъв гараж. Междувременно се беше стъмнило.

— Тук си оставяме колите — обясни Станли.

— Някога е имало къща на това място. Но се срутила при пожар. Ако ми омръзне островът след време, ще я вдигна отново.

— Надявам се лодката още да е в ред — проговори Лора, като слизаше. — Няколко дангалаци ме следяха, когато я връзвах. Винаги се изнервям, като ги видя, че се навъртат тук.

Тя провери моторницата. След това махна на брат си и Барбара да се качат на борда. Двете момичета помогнаха на Станли.

— Наглед всичко е наред — осведоми ги тя. — Хубаво ли седнахте?

Лора пое кормилото. Моторът запърпори. Няколко чайки се разхвърчаха, когато лодката потегли.

Половин час по-късно пред тях изплуваха очертанията на голям остров. Малко след това се видя висока, квадратна сграда. Барбара я различаваше добре при лунното сияние.

— Никъде не свети! — извика Станли. — Какво има?

— Може би пак е изгърмял агрегатът за тока — допусна Лора. — Това винаги се случва в най-неподходящия момент. И може би всички вече са си легнали.

— Глупости! — сопна се той. — По това време?

— Може изведнъж да ги е налегнало главоболие — многозначително забеляза Лора. — Или пък са им се изчерпали темите за разговор.

— Не говори глупости! Никога не си лягат преди новините.

Пет минути след тези реплики Лора връзваше лодката за пристана. Там имаше още три моторници.

— Както виждам, Дик вече се е прибрал — каза Лора.

— Аз имам да му кажа няколко приказки — изръмжа Станли.

— Моля те, не вдигай скандали през нощта! — помоли го Лора.

— Не мога да ти обещаая. Ако ми помогнете да изляза от лодката, мога да проверя защо навсякъде е тъмно.

Подкрепян от момичетата, Станли се изкачи на пристана. Застана там с треперещи колена. Изнесоха саковете и тръгнаха по утъпканата пътека към къщата. Лора им осветяваше пътя с фенерче.

Приблжиха се до къщата. Барбара видя голяма квадратна сграда. Беше едновременно импозантна и зловеща. Изглеждаше каменна.

— Чудесна е! — възкликна впечатлена тя.

— И аз съм на същото мнение — зарадва се Станли Шърман.

Лора прекоси широката веранда пред входа и отвори вратата. След това натисна отстрани шалтера за осветлението. Ярката светлина ги ослепи за миг.

Барбара застана като омагьосана на прага. Разглеждаше масивната мебел, чудно хубавите дебели килими и скъпи картини.

Станли нареди на Лора:

— Моля те, заведи Барбара в салона. Аз ще видя къде са другите.

Лора кимна. Барбара бе занемяла от почуда. Чувстваше се като дете в страната на приказките.

— Утре всички ще дойдат тук да ви видят — предрече Лора. — Ама седнете де! Изглеждате изтощена. Станли няма да се върне толкова скоро.

Барбара отиде до едно масивно кресло, облечено в златен бродат, и седна. Лора се настани на канапето, тапицирано с лъскава атлазена материя.

Зачакаха мълчаливо. На Барбара ѝ се затваряха очите. Чувстваше се несигурна и час по час си поглеждаше часовника.

Докато се върне Станли, мина половин час. Чертите на лицето му се бяха изострили. Брадичката му беше решително издадена напред.

За нейна изненада той не каза нито дума за семейството, а я подкани:

— Хайде, Барбара! Ще ви заведе във вашата стая. Вероятно сте много уморена. Аз също. За мен това беше дълъг и изнурителен ден.

На Барбара ѝ дожаля за него. Непоносимо ѝ бе да го гледа отпаднал и страдащ. Надяваше се поне състоянието му да не се влоши.

— Да ви дам лекарството, Стан — предложи тя. — Вие трябва да останете по-дълго в леглото. Май че не сте хапвали нищо от излитането досега. Аз трябваше повече да внимавам.

— Не се грижете за мен — отвърна вироглаво той. — Първо ще ви заведе горе. От утре можете да започнете с грижите за мен. Аз ще си взема лекарството в моята стая.

— В коя стая ще бъде Барбара? — поинтересува се Лора.

— В синята.

— О, не, Станли! — възбудено извика тя. — Не в синята!

— Защо, мила моя? — попита с недоумение.

— След Мери Мур там никой не е живял. Майка ми каза, че там повече никой няма да спи. Какво ще кажеш за бялата стая?

Станли поклати глава.

— Барбара ще спи в синята стая. Тя е по-модерно обзаведена, отколкото другите. Там има дори цветен телевизор.

— На мен ми е все едно къде ще спя — обади се Барбара.

— Но на мен не ми е все едно — заяви Станли. — Можете ли да носите чантите си? Страхувам се, че аз няма да имам сили за това.

Барбара вдигна саковете.

— Стан, наистина не е нужно да се извинявате. Вие все още сте болен. Колкото може по-скоро трябва да си легнете. Само вървете пред мен!

Станли се качваше с две стъпала напред. Макар да се опираше на парапета, от време на време трябваше да спира и да си почива. Барбара не казваше нищо.

Синяла стая беше много елегантно обзаведена. На пода беше постлан истински персийски килим. Леглото беше необикновено голямо.

— Според мен тук ще се чувствате удобно — прекъсна мислите й Станли. — Тия стълби съвсем ме довършиха. Трябва да си почина малко, преди да тръгна за моята стая.

— Днес вие изобщо се пресиляхте, Стан — угрижено констатира тя. — Можеше Лора да ме придружи.

— Лора никога не се качва на втория етаж. Тя твърди, че тук бродели духове. Веднъж била видяла призрак или нещо подобно. Тогава е била още почти дете. Главата й е натъпкана с фантазии. И въпреки това се инати...

— Призраци! — ужасено го прекъсна Барбара.

— Вие да не би да вярвате в свръхестествени неща? — нервно попита той.

— Нямам никакви основания за това! — отговори тя, като се изчерви. — Никога в живота си не съм виждала нещо необичайно.

— Това е добре — с облекчение каза той. — Вие сте надарена със здрав разум и кураж. Но не всички жени са толкова смели. Мери Мур винаги държеше пистолет под възглавницата си. Колкото и да се мъча, не мога да проумея от какво се е страхувала толкова. А може да е било просто глупав навик.

Барбара подхвана нишката и попита:

— Стан, коя е била Мери Мур?

— Авантюристка, която се изтърси тук с всичките си партакеша — обясни той. — Твърдеше, че била извънбрачна дъщеря на чичо ми Джордж. Изглежда, е очаквала да намери подслон при нас.

— Но вие я смятате за мошеничка, така ли?

— Ние не знаехме какво да мислим за нея. Чичо Джордж никога не се е женил, но доста е обикалял по света.

— Той къде е сега? — поинтересува се Барбара.

— Загина при автомобилна катастрофа.

— Тук ли е живял? — попита.

Станли кимна.

— Тук винаги е бил неговият дом, колкото и далеч да се е намирал.

— Той беше ли тук, когато се появи Мери Мур? И какво направи той?

— Тук беше — каза Станли. — Какво направи ли? Във всеки случай не отрече. Призна, че някога познавал една Милдред Мур. Навярно това е била майката на Мери Мур.

Накрая Барбара зададе въпроса, който я измъчваше, откакто Лора бе споменала в Тампа за тази загадъчна жена.

— Стан, какво е станало с Мери Мур?

— Една нощ изчезна безследно — отговори той.

Барбара седна на широкото легло. Беше меко. Явно пружините на матраците бяха от най-добро качество.

— Искате да кажете, че тя си е събрала нещата и е заминала?

— Изобщо не искам да кажа това — възрази той. — Доколкото можем да преценим, тя не е взела абсолютно нищо.

— Но трябва да е взела поне лодка! — възкликна тя.

— От нашите не. Най-вероятно някой я е откарал. Така или иначе ние нищо не сме забелязали.

Барбара беше потресена от историята с Мери Мур.

— Да не е имала някой познат младеж?

— Поне никой от нас не знае такова нещо. Но на няколко пъти изчезваше за дълго време, без да даде някакво обяснение. Прекалено заети бяхме, за да я държим постоянно под око. Никой не ѝ обръщаше внимание.

— Трябва да има някакво обяснение на тази загадка — умислено промълви тя. — Въобще как е дошла тя на острова?

— Дори и това не зная — призна той. — Просто един ден тя почука на вратата. А ние май сме били толкова изненадани, че не я попитахме как е дошла.

— Навярно този, който я е докарал, след това я е откарал — предположи Барбара.

— Възможно е — съгласи се той. — Вече си починах и мога да тръгвам надолу. Дано да можете да се наспите, Барбара. Ние всички спим до късно. Утре можете да се поизлежавате, ако искате. Аз сам ще се оправя, в случай че се събудя преди вас.

Чак преди да угаси лампата, Барбара си спомни какво беше казал Станли за револвера на Мери. Неволно бръкна под възглавницата. Не намери нищо. Има си хас! Кой ще остави пистолет при застилане на леглото? Значи Мери Мур най-вероятно го е взела със себе си.

На нощната маса до леглото имаше малка лампа. Както се беше замислила, Барбара дръпна чекмеджето. Бръкна и намери малък револвер!

Винаги беше имала проблеми със спането през първата нощ на непознато място. И тази нощ не беше изключение.

Тя лежеше неподвижно, напрегната и чакаше нещо, без да знае какво. Изведнъж се чу обезпокоителен шум. Сякаш в стаята някой дишаше тежко. Тя се усмихна на развинтената си фантазия. Беше съвсем сама в тази елегантна спалня!

Ненадейно дочу цъкване на часовник. Беше различно от звука на обикновените часовници. Барбара не беше забелязала къде е, преди да си легне. Но чуваше тиктакането.

Пресегна се и дръпна шнура на нощната лампа. И тогава въздъхна дълбоко, с облекчение. Уморените ѝ очи откриха в единия ъгъл на стаята голям, старинен стенен часовник. Беше далеч от леглото и оставаше почти изцяло в тъмното. Светлината от нощната лампа не стигаше до него.

В стаята нямаше никой. Тежкото дишане беше единствено плод на нейното въображение. Въпреки това остави лампата да свети. Не искаше уплахата да се повтори.

Отпусна се и се изтегна, чудеше се колко меко е леглото. Може пък да успее да заспи?

Действително беше заспала, събуди се от някакво чукане.

— Кой е там? — извика уплашено.

Никой не отговори. Извика отново, този път по-високо. Пак нищо.

Чу се повторно чукане. След кратко колебание Барбара стана. Отиде до вратата, отвори я и надникна в коридора. Не се виждаше никой.

Заклучи вратата и тъкмо да си легне, когато се почука за трети път. Този път Барбара предпочете да не отговаря. Освен това искаше най-после да спи!

Сети се, че в чантата си има приспивателно. Стана, прерови нещата си и най-сетне намери флакончето. Взе две таблетки и ги глътна без вода.

След това си легна пак. От време на време се чуваше упорито чукане по вратата. Щом таблетките започнаха да действат, шумът се приглуши.

Когато най-после заспа, ѝ се присъниха ужаси. Най-лош беше последният кошмар. Сънуваше, че се намира сред море от пламъци. Тя крещи и се гърчи от болка.

Събуди се от собствените си викове. Ужасена ококори очи. Леглото ѝ гореше! Огънят вече подхващаше ръба на нощницата ѝ.

Барбара моментално осъзна смъртната опасност и в панически страх изскочи от леглото.

Уплахата ѝ придаде свръхчовешки сили. С едно движение откъсна горящата част на нощницата си и я хвърли надалеч. След това

грабна възглавницата и започна да гаси огъня.

Пламъците постепенно отслабваха. Само чаршафът в долния край на леглото още гореше. Барбара смъкна тлеещите завивки и изтича с тях в банята. Хвърли ги във ваната и отвъртя крана докрай.

Чак тогава забеляза, че плаче. С очернени ръце избърса сълзите от очите си. Отмахна няколко къдрици от челото си.

Втурна се отново в спалнята и основно огледа леглото. С облекчение установи, че меките копринени матраци вече не горят. Но бяха поопърлени. В стаята миришеше на пушек и обгорен плат.

Страхът на Барбара се смени с гняв.

Някой се беше опитал да я убие. Тя трябва веднага да открие кой е и защо го е направил.

Никак не я беше грижа колко е часът. Обитателите на къщата трябваше да бъдат уведомени за извършеното покушение срещу нейния живот.

Метна един пенъоар на гърба си и нахлузи чехлите. После извади фенерчето, което винаги стоеше в пътната ѝ чанта.

Мина ѝ през ум, че може би трябва да изнесе нещата си оттам. Но веднага забрави за това. По-късно щеше да почисти или проветри дрехите, ако се налага. В този момент имаше да върши по-важни неща.

Знаеше колко раздърпана изглежда. Въпреки това взе фенерчето и тръгна да търси Станли Шърман.

Стъписа се, като видя вратата на стаята полуотворена. Убедена беше, че я е заключила. Значи имаше още една загадка, която трябваше да бъде разрешена.

Започна издирването от първия етаж. За своя изненада улучи вратата от първия път.

Познатият сънен глас извика с раздражение:

— Да? Какво има?

Тя каза името си. Сякаш мина цяла вечност. После вратата се отвори. Пред нея застана Станли по пижама.

— Какво има, Барбара? — попита той и се прозя.

— В тази къща има убиец! — сподавено рече тя.

— И затова идвате при мен по това време и ме будите?

— Някой запали леглото ми! — възбудено каза тя. — Нощницата ми гореше, когато се събудих!

Тя отново изживя целия страх от последния половин час.

Станли я погледна изумено и каза:

— Не мога да повярвам, Барбара, трябва да сте сънували!

Тя отстъпи крачка назад, за да може той по-добре да я види.

— Сега вярвате ли? — попита гневно. — Не съм ли хубава така? Какво си мислите, защо ще идвам в този вид? Горе в стаята има още доказателства, ако не ми вярвате.

— Не мога да си представя... — промърмори той. — Сигурно се е промъкнал някой отвън! Никой от нашето семейство не би предизвикал пожар. Нали всички ще загинем.

— Изглежда, вие сте сигурен във вашите близки — остро каза тя. — За съжаление аз не споделям мнението ви.

— Никой няма причини да ви стори нещо лошо — отвърна той.

— Но досега не съм забелязала да съм добре дошла тук!

— Не се страхувайте — успокой я той. — Ще ви обикнат.

— Много се съмнявам, Станли — откровено призна тя.

— Вие сте чудесен човек, Барбара — каза той. — Много бързо ще спечелите сърцата на моите близки. Другояче не може да бъде. А сега не е ли по-добре да се върнете в леглото, Барбара?

— В леглото! — повтори тя разгорещено. — Значи вие не приемате сериозно това, което ви казвам. Та аз вече нямам легло!

Тя просто не вярваше, че той може така да реагира. Някой се беше опитал да я ликвидира, а Станли Шърман ѝ казваше да си върви в леглото! Нямахше ли той поне да разследва случая?

— Значи нищо няма да предприемете? — попита тя. — Ако беше моята къща, щях да искам да знам кой е предизвикал пожара.

— Не се съмнявам, че казвате истината — отвърна той. — Но какво мога да направя посред нощ?

— Можете поне да събудите останалите — предложи тя.

Той я изгледа така, сякаш съвсем си бе изгубила ума.

— По това време? — попита невярващ. — Аз просто не мога да ги събудя сега! Вярвам в тяхната невинност. Вие можете да имате съмнения. Но, Барбара, аз ги познавам по-добре от вас.

— Тъкмо поради това — извика тя. — Аз изобщо не познавам тези хора. Ако вие сте прав, Станли, трябва да има следи от взлом. Ще оставите ли бандита спокойно да се разхожда из къщата?

— Аз едва ли съм в състояние да му попреча в нещо — безпомощно сви той рамене.

— Достатъчно е да събудите мъжете — помоли го тя.
— Утре сутринта ще го направя — обеща й той.
— А в това време бандитът ще офейка и върви го гони — тросна се тя. — Следващия път аз няма да имам толкова късмет.
Той пак вдигна рамене.
— Обещавам ви сутринта да огледам всичко. А сега ще позволите ли да ви заведа до стаята?
Тя сърдито тупна с крак.
— Нали ви казвам, че в нея повече не мога да спя дори да искам. Но аз изобщо не искам повече да спя там!
— Тогава вземете розовата стая в съседство — спокойно предложи той. — И този път си заключете вратата!
— Аз бях заключила вратата — тържествено го увери. — И проверих. А след пожара беше отворена. Това не е ли...
— О, това е една от вратите със старите брави — прекъсна я той.
— Не я сменихме, защото смятахме, че в синята стая никой няма да живее. Отвън ключът лесно може да се избута от ключалката и после вратата да се отвори с тел. Ще трябва да сменим всички брави.
Барбара изобщо не се канеше да тръгва. В очите й пареха сълзи. Станли проявяваше нетърпение.
— Какво чакате? В розовата стая ще бъдете в безопасност.
— Никъде в тази къща няма да се чувствам в безопасност — проплака тя. — Струва ми се, че направих най-голямата грешка в живота си.
— Нали няма да ме изоставите? — попита той неспокойно.
Барбара изведнъж почувства, че той се страхува да остане сам със своето семейство. Въпреки това решително каза:
— Стан, вие можете да се справите без мен.
— Не мога! — отрече той. — Ами ако получа вътрешен кръвоизлив? Какво ще правя тогава? Страх ме е от такова нещо!
— Няма такава опасност, Стан — увери го тя сериозно. — Имате моята дума. Кажете сам, как да остана, когато животът ми е в опасност?
— Отсега нататък ще бъдете напълно защитена — обеща той.
— Досега не сте ме защитили — упрекна го тя.
— Сега вече по цял ден ще бъда близо до вас! А Лора ще има грижата нощем. Нищо не й струва да ви приеме в нейната стая. Тя е

чудесно момиче. Сега ще ви заведе при нея. Стаята ѝ е в дъното на коридора.

Отидоха до стаята на Лора. През пролуката на вратата проникваше светлина. Изглежда, Лора беше будна.

Стан почука леко. Сестра му веднага се показа на вратата.

— Барбара трябва да остане при теб до сутринта! — разпореди се той.

— Защо? — недоволно попита Лора. — Да не е видяла духа на Мери?

— Лора, не говори глупости — смъмри я той. — Барбара просто не се чувства добре горе, сама на целия етаж.

Няма ли да каже нещо за пожара? Барбара не вярваше на ушите си.

— Някой се опита да ме убие — уточни тя.

— Убиец! — развика се Лора. — Как изглеждате само! Какво се е случило?

Барбара не успя да отговори, Станли я изпревари:

— Непременно ли трябва да го разкажете?

— Не виждам причини да премълчавам истината — отвърна Барбара. — Как иначе да ѝ обясня вида си?

Зелените очи на Лора искряха.

— Такова вълнуващо нещо от години не е ставало тук! Разкажете ми с всички подробности, Барбара! — възбудено помоли тя.

Станли се обърна и каза примирено:

— Добре, разкажете ѝ всичко.

— Сядайте и започвайте! — припираше Лора.

— Обичам тайните. Четях точно едно криминале, когато дойдохте.

Стаята на Лора се различаваше много от онова, с което Барбара беше свикнала. Обзавеждането беше прекалено модерно.

— Стаята ви е великолепна, Лора — възхити се Барбара.

— Антиките и стилната мебел ми се виждат грозни — каза момичето.

— Не исках така да нахълтвам при вас — започна да се извинява Барбара. — Ще ви притесня ли много, ако остана до сутринта?

Лора посочи широкото легло и каза:

— Тук има достатъчно място за трима-четирима души. Първо трябва да се приведете в ред. Банята е отсреща. Ще потърся нещо да облечете. Жълтото ще ви стои добре.

След десет минути Барбара вече беше в жълта пижама с дантелки. Качи се на леглото и легна до Лора.

— Достатъчно дълго чаках — каза Лора. — Разкажете ми всичко за това покушение срещу живота ви.

Барбара не остави да ѝ повтарят. След края на историята настъпи дълго мълчание.

— Както изглежда, между нас има подпалвач — обади се Лора.

— Имате ли представа кой може да бъде?

Лора обърна глава настрани и попита:

— Брат ми разказвал ли ви е за неканения гост? Можете ли да си представите, години наред някакъв непознат живее в тази къща!

Треперейки, Барбара попита:

— Не можахте ли да откриете този... този пришълец? Или изобщо не сте се опитвали?

— Разбира се, че сме се опитвали — отговори Лора. — Претършувахме цялата къща от горе до долу. Преди една година дори докарахме от сушата шерифа с тримата му помощници. Но и те нямаха по-голям успех от нас.

— Тогава откъде сте толкова сигурни, че тук има някой?

— От това, че нощем някой опустошава хладилника — поясни Лора. — Понякога сутрин е абсолютно празен.

— Не сте ли се опитвали да го издебнете нощем? — попита Барбара.

— И това сме правили — каза Лора. — Но когато стоим на пост, непознатият не се вясва. А щом изоставим пусията, яденето изчезва.

— Никога не съм чувала подобно нещо — смаяна промърмори Барбара.

— Така е само в „Глауърин Гейбълс“ — присмя се Лора. — Едва ли на света има друга къща като тази.

— „Глауърин Гейбълс“? — повтори Барбара. — Защо е наречена „Сърдитата къща“? Странно име.

— Така я е кръстил дядо още като малко момче — каза Лора. — Трябва да има някаква причина. Но аз не я зная. Въпреки това трябва

да призная, че името отива на къщата.

Барбара се огледа крадешком. Погледна към тъмните ъгли на стаята. Разтрепери се при мисълта за неканения гост.

— Как можете да спите, като знаете, че има някой тук? — прошепна тя.

— Ох, отначало ми беше трудно — призна Лора. Но постепенно свикнах. Сега вече не мисля за това.

— Значи той никога не се е опитвал да ви стори зло? — попила Барбара.

— Досега не е — потвърди Лора. — Бих искала да зная защо ви е подпалил. Съжалявам, че сте преживели такъв ужас през първата нощ в тази къща.

— Непознатият би се лишил сам от покрив, ако обърне къщата на прах и пепел — недоумяваше Барбара.

— Може да е луд. Аз отново почвам да се тревожа. — Лора внезапно смени темата. — Между вас и Стан има ли нещо?

Въпросът дойде толкова неочаквано, че Барбара не можа веднага да отговори.

— Е? — настоя Лора. — Ще бъде добър улов!

— Не съм тръгнала на лов за мъже — отговори Барбара.

— Не ви вярвам — заяви откровено Лора. — Има много неща, заради които да ви ухажва един мъж. Вие имате красиво лице, хубава фигура и ведър характер. Имате и ум в хубавата си главичка, както ми се струва.

— Много благодаря — смутено каза Барбара.

Беше объркана от тези похвали и не знаеше какво да каже.

— По-добре да ви го кажа още сега — продължи Лора. — Стан е много непостоянен. Той не може дълго да бъде с едно момиче. По-добре да насочите вниманието си към Дик. Той е единственият от Шърманови, на когото може да разчита една жена.

Барбара беше на съвсем друго мнение. Но не каза нито дума. Лора се прозя и попита:

— Уморена ли сте, Барбара?

— Малко.

— Тогава ще угася лампата. Сутрин аз никога не ставам преди девет. Ако ви е рано, можете да спите, докогато искате.

— При моята работа аз трябва да ставам винаги в пет часа.

— Боже господи, толкова рано! Да не сте посмели да ме будите.

— Тази сутрин ще остана в леглото — обеща Барбара.

— Предполагам, че сте свикнали да закусвате?

— Да, по принцип — потвърди Барбара.

— Тогава ще трябва сама да си приготвяте нещо — каза Лора. —

Ние ядем само два пъти на ден. Струва ми се, че известно време ще трябва изобщо да си готвите сама. От майка ми и баба ми не очаквайте нищо. А аз съм ужасна готвачка.

— Ще се справя — промълви смутено Барбара.

— Не се притеснявайте — успокои я Лора. — С течение на времето семейството ще ви приеме. Най-малкото, смятам, няма да се опитват да се отърват от вас. Знаете ли, аз ви харесвам.

— Аз също ви харесвам, Лора — с благодарност каза Барбара.

— Тогава нека да си говорим на „ти“ — предложи Лора. — Лека нощ, Барбара. Приятни сънища!

Барбара също пожела лека нощ на новата си приятелка.

Остана да лежи с отворени очи. В главата ѝ беше пълна бъркотия. Мислеше, че няма да заспи.

Но сънят все пак ѝ надви и я освободи от мислите.

Но блажената ѝ почивка скоро бе прекъсната. Дочу гневни гласове.

— Не се бой, Барбара — прошепна Лора. — Баща ми и майка ми пак са ги хванали лудите. Чат-пат се карат. В последно време това се случва все по-често. Питам се понякога защо не се разведат. Но тия кавги може би им доставят удоволствие. Така прогонват скуката в тая къща. Дано не крещят така цяла нощ.

— Може би причината за кавгата днес съм аз, Лора?

— Възможно е — предположи момичето. — Сигурно ще ти вгорчат живота. Жал ми е за теб, Барбара, много ми е жал.

— Как могат да не искат някого, когото изобщо не познават?

— Те не искат да имат никакви приятели и мразят чуждите хора — обясни Лора. — Искат да си живеят в тяхната самотия.

— Ти си млада и хубава, Лора. Не намразваш ли понякога тази къща?

— От време на време ми се струва, че ще полудея — призна Лора. — Да бях учила нещо, щях да се измъкна оттук.

— Не е нужно непременно да си учил, за да изпитваш удоволствие от нещо. Лора, ти имаш всички възможности да си намериш работа.

— Може би — резервирано каза Лора. — Но се боя от такова нещо.

— Сигурно имаш много приятели — предположи Барбара.

— Вече не. В училище познавах много хора. Чудесно си живеехме. Но вече съм загубила всякаква връзка с тях.

— Нямах ли никакви познати момчета? Та ти си много привлекателна!

— Според баща ми никой мъж не бил достатъчно добър за мене. По-рано довеждах приятели от сушата. Но тук се държах толкова лошо с тях, че те престанаха да идват.

— Баща ти да не иска да си останеш стара мома и да прекараш целия си живот на този загубен остров? — попита Барбара.

— Точно от това се страхувам — безпомощно призна Лора. — Родителите ми, изглежда, не искат и братята ми един ден да се оженят.

Виквете в другата стая ставаха все по-силни. Как би могъл някой в къщата да спи при този шум?

— Братята ти не се ли намесват, когато родителите ви се карат така? — поинтересува се Барбара.

— Не — отговори Лора. — Не ги е грижа. Обикновено дядо ми ги усмиряваше, докато можеше. Но сега вече май недочува и те не му пречат.

— Ако поводът за тази разправа съм аз, по-добре утре да си замина — изрази мислите си на глас Барбара.

— На мен не ми харесва — обади се Лора, — но вероятно би било най-разумното решение в целия ги живот. Стан обаче, доколкото го познавам, няма да те пусне.

В същия момент някой силно почука на вратата на стаята.

— Отвори, Лора! — изрева мъжки глас. — Тази въртиопашка в стаята ти трябва незабавно да напусне острова. Аз ще я измъкна за косите!

Лора здраво стисна ръката на Барбара.

— Шшт! — прошепна. — Това е баща ми. Ако не му отговаряме, скоро ще се откаже и ще се върне в стаята си.

Барбара се изплаши до смърт. Лора обаче ни най-малко не изглеждаше разтревожена. Явно беше обръгнала на такива сцени.

Но побеснелият мъж не се отказа толкова лесно, колкото предполагаше Лора. Той продължаваше да блъска по вратата и да сипе вулгарни закани. Барбара я побиха ледени тръпки по гърба.

След доста време се чу още един мъжки глас. Беше Станли.

— Стига, тате! Достатъчно си ни демонстрирал лошите си маниери и отвратителния си характер. Никога досега не съм ти се противопоставял. Но сега ще го направя, ако не се държиш прилично и не отидеш да си легнеш. Ти си възрастен човек. Затова не се дръж като невъзпитано дете! Срамувам се заради теб.

— Тая вещица трябва да се маха! — крещеше по-старият мъж.

— Няма да се маха! — грубо отвърна Станли. — Този път ще наложа волята си. Барбара е моя медицинска сестра и ще остане в този дом дотогава, докато ми е необходима!

— Тя е дошла тук заради богатството ти! — изкрещя пронизително баща му.

— Не ставай глупав! Как можа да ти хрумне толкова тъпо нещо?

— Та това е съвсем явно, момчето ми. Защо иначе ще си остави работата на Север и ще тръгне с някого, когото почти не познава? Аз ще ти кажа, синко. Ти сигурно си й разказал за твоя остров и за голямата къща. И тя си мисли, че може да стане богата, ако те замъкне на сушата.

— Повече не искам да слушам такива глупости! — отвърна Станли. — Ясно ли е? Връщай се в леглото и стой мирно!

Възрастният човек се укроти изненадващо бързо. Вероятно се беше прибрал в стаята си, защото Барбара не чу повече нито дума.

— Може би сега ще поспим малко — промълви Лора с въздишка. — Наистина малко. Вече почти се съмва.

— Съмнявам се, че вече ще мога да заспя — каза Барбара с прозявка.

— Защо? — попита Лора. — Всичко е наред.

— Чувствам се отвратително — призна Барбара. — Никога не съм допускала, че някога ще изпадна в такова положение. Да бях

знаела, никога не бих дошла. Няма да издържа.

— Лош късмет, Барбара. И наистина ми е жал за тебе. Станли трябваше да те предупреди за нашето семейство. Утре трябва да вземеш самолета. Можеш ли да се върнеш на старата си работа?

— Мисля, че да — каза Барбара. — Но ще ми бъде трудно.

— Не ти се иска да оставиш Стан, нали?

Барбара реши да каже истината. Какво значение имаше вече?

— Да — призна си тя.

— Не се влюбвай в него! За твое собствено добро е.

Барбара не отговори нищо. Лежеше така, изтерзана от мислите си. И въпреки това заспа.

Когато отново отвори очи, в стаята беше светло. Някой чукаше на вратата.

— Кой е? — извика Лора.

— Стан — отговори познатият мъжки глас.

— Какво искаш?

— Барбара будна ли е вече? И облечена? — попита той.

— Будна е, но още не се е облякла.

— Кажй й, че бих желал да говоря с нея долу в салона. Давам й половин час.

— Ще побързам, Стан — обеща Барбара.

И скочи от леглото. Лора я гледаше облещена.

— Ти го обичаш! — изтърси ненадейно. — Ти си луда по него! Нали те виждам. Жал ми е за тебе. Брат ми ще ти направи живота черен. Той се държи лошо с жените.

Барбара не й обръщаше внимание. Дрехите й бяха още на горния етаж. Наметна халата и се спусна към вратата да ги донесе.

— Къде отиваш? — извика Лора. — Нали няма да слезеш така?

— Дрехите ми са още горе — обясни Барбара.

— Остави ги! Двете сме почти еднакви на ръст. Можеш да си избереш нещо от моите дрехи. Заповядай!

Тя сочеше към огледалните врати, които заемаха една цяла стена.

На Барбара й секна дъхът, когато отвори големия стенен гардероб. Лора беше може би пленница на острова. Но притежаваше гардероб на дама, която ходи само по приеми. Без да избира, Барбара извади един син костюм — сако с панталони — и го премери към себе

си. Щеше да ѝ стане. Лора прибави бикини, сутиен и меки бели кожени мокасини.

— Много ти благодаря, Лора — каза Барбара. — После ще си сваля нещата. Но трябва първо да разбере какво иска Стан от мене.

В чуждите дрехи изглеждаше някак особена. Но костюмът ѝ стоеше много добре. Тя излезе от стаята и забърза по стълбите надолу към салона.

Станли Шърман изглеждаше в момента много добре. Беше с бяла риза и сив панталон с широк кожен колан.

— Барбара, искам да се извиня за нощес — пристъпи той направо към въпроса. — Баща ми не би се държал така, ако не беше пил. Майка ми също беше пияна. В такива случаи те се държат отвратително. Обещавам ви, че никога повече няма да се случи такова нещо.

Барбара мълчеше. Трудно ѝ беше да каже това, което беше решила.

— Стан, не е ли по-добре да си замина?

В очите му пламнаха искри, той буйно тръсна глава.

— В никакъв случай, Барбара. Това е вашият дом!

— Не е моят дом — отвърна тя. — И вие го знаете също така добре, както и аз. Тук аз не мога да имам никакви претенции, дори и за кратко време. Семейството ви няма да ме приеме.

— Напротив, ще ви приеме! Аз имам грижата за това.

— Станли, насила хубост не става.

Той се усмихна. И съпротивата ѝ се стопи.

— Близките ми много скоро ще ви обикнат и ще се възхищават от вас — окуражи я той. — Трябва само да свикнете с тях.

— Боя се, че не споделям вашата увереност — призна тя.

— Във всеки случай днес няма да видите родителите ми — спомена той. — Лекуват си махмурлука.

— Стан, аз изобщо не знам как да се обръщам към тях — каза тя неуверено.

— Казват се Хари и Алис. Дядо ми Джоузеф, а баба ми — Елизабет. — Той си погледна часовника и продължи: — Сега е десет и четвърт. Обикновено обядваме в дванадесет. Ще издържите ли дотогава, или да направя нещо? Имам предвид препечени филии, палачинки, кафе.

— Ще издържа до дванадесет — увери го тя.

— А не зная дори какво ще обядваме — забеляза той. — Майка ми днес май че няма да готви. Баба ми вече рядко влиза в кухнята. А пък Бог да ни е на помощ, когато готви Лора!

— Аз не ви ли казах, че съм добра готвачка?

— Но вие не сте назначена да помагате в домакинството.

— Значи ли това, че няма да ми се плаща? — попита шеговито.

Той се засмя.

— Ще ви се плаща! Но вие не изкарвате заплатата си като икономка. Как искате да я получавате — на ден, на седмица или на месец?

— В болницата ми плащаха на две седмици — заяви тя. — Но това решавате вие.

— Значи е уредено — каза той. — Ще ви плащам два пъти на месец. Като заговорихме за болницата, там трябваше да ходя колкото може повече. Сега не трябва ли да правя същото?

Тя кимна.

— По този начин най-добре си възстановявате силите. Но след вчерашното напрежение трябва много внимателно да се пристъпи към това.

Той отстъпи назад и се протегна.

— Приличам ли ви на инвалид? — попита. — Може би искате да видите нещо от острова? Аз мога да ви го покажа.

Барбара беше изненадана, че той се чувства толкова добре. Една разходка на слънце щеше да му дойде още по-добре. Тя долавяше, че му се иска да излезе от къщи. Каза:

— Ще ми бъде приятно, Стан.

— Да тръгваме тогава! — провикна се като жаден за приключения юноша.

— Всъщност колко е голям островът? — поинтересува се тя.

— Заема площ от около петстотин морги — гордо заяви той.

Изуми се. Не си беше представяла такова нещо.

— Сигурно не обикаляте често цялото имение? — попита тя.

— Напротив! Имаме велосипеди и малки автомобили. Освен това имаме четири ездитни коня. Можете ли да яздите?

— Малко.

— Ще ви давам частни уроци, щом се пооправя — обеща той. — Мисля, че трябва да взема и една сачмена пушка, преди да тръгнем. Моля, почакайте тук.

— Сачмена пушка? — попита тя уплашено. — За какво ви е?

— На острова гъмжи от змии. Особено трябва да се пазим от гърмящите змии.

След малко се върна със сачмената пушка. Излязоха заедно навън.

— Като обикаляте острова, не сте ли видели някога неканения гост? — попита Барбара.

Лицето му се помрачи.

— Лора се е раздрънкала!

— Не знаех, че искате да пазите в тайна това.

— Съвсем не — отвърна той. — Просто стигнах до една точка, след която престанах да мисля за непознатия.

— Ужасно е да знаеш, че наоколо се крие някой — каза тя.

Когато се отдалечиха малко от къщата, Барбара се обърна. Започна да разглежда силуета на сградата. Сега разбра защо дядо Шърман я е кръстил „Сърдитата къща“. Над всеки от многобройните прозорци на най-горния етаж имаше триъгълен фронтон. Този орнамент беше поставен така, че прозорците приличаха на очи със скършени вежди над тях.

Станли беше седнал на един пън и си почиваше. Той с усмивка наблюдаваше Барбара. Тя обикаляше около сградата и разглеждаше всичко най-подробно.

От четирите страни сградата изглеждаше досущ еднаква. Беше триетажна. На всяка външна стена имаше еднакъв брой прозорци на всеки етаж. И малките прозорци с фронтоните най-горе бяха същият брой. А по средата на всяка стена имаше врата. Нямаше никакви веранди, освен площадките пред всяка врата. От тези врати тръгваха навътре четири коридора, които се пресичаха накръст.

Къщата беше импозантна в своята грозота.

— Е? — попита я Станли, когато се върна при него. — Какво ще кажете?

— Никога не съм виждала такава къща — констатира тя. — Но въпреки това ми харесва. Вътре трябва да има много потайни кътчета.

— Твърде много — отговори сериозно Станли.

— Ако живееш тук, щях да държа полицейско куче.

— И ние имахме — поясни той, — но загина при загадъчни обстоятелства и след това не си купихме друго.

— Питам се дали и в Европа, в романтичните дворци и замъци, има неканени гости.

— Вероятно във всичките — замислено каза той.

Тя погледна пясъка по обувките си. Попита:

— Не сте ли откривали стъпки?

— Напротив, много. От сушата се мъкнат какви ли не. Трябва да идват нощем, защото никога не сме ги виждали в лице.

— Тук не бих могла да живея постоянно — страховито каза тя.

— На нас никога не ни се е случило нещо — успокои я той.

Припомни му:

— Забравяте Мери Мур.

Той нервно прехапа устната си.

— Трябва да има някакво логично обяснение за изчезването ѝ.

Тя възхитена разглеждаше палмите и другите тропически дървета и растения. Особено я очароваха увисналите от дърветата воали от испански мъх.

— Всичко изглежда така мирно и спокойно — каза тя, — но...

— Дано не се разрази ураган — прекъсна я той. — Тогава природата се разбеснява.

— Били ли сте тук по време на ураган? — попита тя.

— Преживял съм три урагана — спокойно отговори той.

Барбара погледна отново към голямата солидна къща и забеляза:

— Сигурно ще издържи и на най-страшни бури.

— Във всеки случай няма да се разклати — съгласи се той.

— Не се ли радвате, че във Флорида няма земетресения?

— О, има понякога — уточни той, — но не са много силни. Най-често разтърсват сушата.

— Не знаех това! — смая се тя.

— Ние, местните жители, обикновено не вдигаме шум, ако ни поразклати малко — поясни той.

— Но наистина няма от какво да се безпокоите. Земетресенията са на сушата.

— Щом вие казвате, сигурно е така — колебливо отговори тя.

Внезапен гърмеж раздра тишината над острова.

— Пак някой браконьер! — гневно извика Станли.

— По какво стреля? — любопитно попита Барбара.

— Навярно по крокодили — предположи той. — Вече са на изчезване. Властите са много сурови към заловените браконieri. Но този може би стреля по патици. Има ги много на острова.

— Но вие не разрешавате, нали?

— Разбира се, че не! Навсякъде сме наслагали табели. Тук дивечът трябва да живее на спокойствие.

Станли Шърман наистина беше разярен. Надигна се с усилие и забърза, доколкото можеше, през песъчливия терен.

След десет минути се отказа. Трябваше да спре, за да си поеме дъх. Барбара го настигна. Видя, че се е пресилил, и искаше да му предложи да се върнат.

— Чух моторница — каза той запъхтян. — Вероятно браконьерът вече е далеч оттук.

Стояха така и шареха с очи из морето. Отнякъде изскочи човек с пушка в ръка. Барбара се изплаши до смърт. После разпозна в него Дик Шърман.

— Ти ли стреля? — попита го Станли.

— Не. И аз не можах да видя кой беше.

— Значи не си забелязал никакъв браконьер? — попита Станли.

— Браконьер? — Дик Шърман изпадна в недоумение. — Тук не е имало никакъв браконьер.

— Ти видя ли някого?

— Да — каза Дик. — Точно отивах вкъщи да повикам шерифа.

— Шерифът? — слиса се Станли. — Защо?

— Само на няколко метра оттук на брега има изхвърлен труп.

— Труп? — изумено каза Станли.

Лицето му стана бяло като тебешир. Барбара забеляза, че той се олюля, и го прихвана под мишницата.

— Сега поне знаем какво е станало с Мери Мур — съобщи невъзмутимо по-младият Шърман.

— Значи това е трупа на Мери? Тя трябва отдавна да е умряла.

Станли тъжно поклати глава. Докато лицето на Дик не издаваше никакво чувство. Възрази на брат си:

— Изглежда така, като че ли е умряла съвсем скоро.

— Но тя изчезна преди месеци! — възкликна Станли изненадано. — Къде е била през цялото това време?

— Може да се е криела някъде на острова — допусна Дик. — Знаеш колко скривалища има.

— А с какво се е хранела?

— Сигурно тя е оплячкосвала нашия хладилник!

— Да, но ядене изчезваше и по-рано — възрази Станли.

— Може да е имала спътник — започна да разсъждава брат му и да му е помагала.

— Възможно е — помисли Станли и се съгласи. — Най-добре върви сега, Дик! Обади се на шерифа! Ние идваме веднага.

Дик се затича. Станли се обърна към Барбара.

— Настръхвам при мисълта за разпити — каза той съкрушен. — Ще започнат да разчепкват цялата фамилна история на Шърманови. А не всичко говори в наша полза. Лошо ми става, като си помисля, че името ни ще бъде в устата на всички. Понеже вие не сте били тук, когато Мери живееше у нас, ще ви държа настрана от тази история.

Мълчаливо поеха по обратния път. Едно утро, започнало толкова хубаво, да има такъв лош завършек! На Барбара ѝ беше тъжно.

По-късно, докато си почиваше върху канапето в салона, Станли реши:

— Барбара, бих искал да се скриете, когато дойде шерифът.

— Но къде да ида, за да не ме намери никой? — попита тя.

— Скрийте се някъде на първия или на втория етаж — предложи той. — Аз ще гледам полицаите да останат долу.

Барбара не искаше да я забъркват в този загадъчен смъртен случай. Достатъчно кошмари бе преживяла след пристигането си в тази къща. Доволна беше, че присъствието ѝ на острова ще се запази в тайна. И без това не можеше да помогне в разследването. По-скоро би попречила.

Дик Шърман беше заминал с моторница да вземе шерифа, неговите помощници и съдебния следовател от сушата. Барбара, която стоеше до прозореца в салона, предупреди Станли, щом групата се зададе.

След това се качи тичешком на първия етаж. Отвори няколко врати и накрая се скри в някогашната шивалня. Там тя чака три часа, без да посмее да се мръдне. Страхуваше се да не я чуят.

Най-сетне чу в коридора бавните стъпки на Станли.

— Барбара! — високо извика той. — Къде се загубихте? Излезте! Полицаите си отидоха.

Тя раздвижи схванатите си мускули и отвори вратата. Станли въздъхна дълбоко. Много ѝ се искаше да знае заради нея ли беше тази въздишка, или защото разпитът беше свършил.

Той я хвана за ръка и я поведе надолу.

— Погледнете се! — мърмеше я той, докато махаше паяжини от косата ѝ. — Казах ви да се скриете, а не да се заровите някъде! Надявам се шериф Андрюс повече да не идва. Как може един-единствен човек да зададе толкова много въпроси?

Той избърса потта от челото си.

— Откриха ли по какъв начин е умряла Мери Мур? — попита Барбара.

— В главата ѝ намерили куршум от пистолет. Съдебният следовател смята, че е умряла най-рано през нощта.

Барбара дълбоко си пое въздух.

— Какъв ужас! — извика тя. — Самоубийство ли е или убийство?

— Всичко говори за убийство — обясни той. — Тук са единоподобни.

— Вероятно нейният убиец — предположи Барбара — снощи чрез палежа се е опитал да очисти и мен.

— Така излиза — съгласи се той. — Дано поне на тоя остров да има само един убиец.

— Шерифът обаче не е приключил, нали? — попита го тя.

— Боя се, че да — отговори неохотно Станли. — Колкото по-рядко го виждам, толкова по-добре.

— Но няма ли той да научи за покушението срещу мен?

— В никакъв случай! — разсърди се той. — Искам вие да останете настрана от всичко това.

Изглежда, си имаше някаква причина. Това не ѝ убягна. Но предпочете да запази подозренията за себе си.

Попита го:

— Дали няма да си имате неприятности заради мене?

— Ще рискувам — отсеке той. — Клетата Мери! Признавам, че не я обичах. Но беше грозна гледка, когато качвах на борда трупа ѝ,

завит в одеяло. Това е последното ѝ пътуване към сушата. Беше толкова жизнерадостно момиче. Като си помисля само как свърши...

— Аз във всеки случай нямам намерение да свършвам така — с раздразнение в гласа го прекъсна Барбара.

Все едно че не е чул думите ѝ, той каза:

— Но ние нямаме нищо приготвено за обяд! Барбара, вие сигурно прегладняхте?

Барбара от сутринта не беше яла нищо. Но не чувстваше глад. Това не я учудваше. Едва ли би могла да мисли за ежедневните неща, когато на острова имаше убиец.

— Най-добре всеки да си приготви нещо за ядене — каза Станли.

— Аз с удоволствие ще сготвя нещо — предложи тя.

Той се усмихна за пръв път от доста време. Но каза наставнически:

— Не се грижете за другите, Барбара! Не е ли по-добре да сготвите нещо за нас двамата?

И я въведе в голяма, модерно обзаведена кухня. Барбара гледаше и се дивеше на разните уреди и приспособления. По стените в дълги редици висяха тенджери и тигани.

С мъка си възвърна дар словото. Накрая попита:

— Какво да сготвя? Какво обичате?

— Ами може един бифтек и пържени картофи — каза той.

Тя кимна и се отправи към големия хладилник.

— На вашите услуги, сър. Веднага се залавям на работа.

Барбара очакваше другите членове на семейството да се появят в кухнята, докато тя готви. Но не се мярна дори Лора.

Значи семейството продължаваше да я мрази! Това я потискаше.

Яденето не стана много сполучливо. Беше нервна и не можа да се справи с печката.

Станли настоя да се хранят в трапезарията. Помещението беше доста мрачно.

Двамата седяха до масата в неловко мълчание. Накрая Барбара не издържа. Стана и занесе съдовете в кухнята. Станли я последва.

Ледът най-после се пропука. Раздигнаха заедно масата. После Барбара се зае с миенето. Когато и последната чиния беше прибрана в долапа, Станли се прозя.

— Капнал съм от умора — промърмори. — Нали не възразявате да си легна. А и вие през нощта почти не сте спали. Трябва непременно да си наваксате.

Всъщност Барбара не беше уморена. По-скоро се нуждаеше от спокойствие. Следвайки съвета на Станли, се качи в стаята на Лора. И скоро заспа на широкото легло.

Събуди се от скърцането на вратата. Барбара широко отвори очи и видя слаб и сух мъж. Застанал бе на прага и гледаше към нея. Навъсената му физиономия накара сърцето ѝ да се разтупти.

Досети се, че човекът с посивялата коса е Джоузеф Шърман, дядото на Станли.

Нервно се заозърта за Лора. Но никъде не я откри. Явно беше излязла, докато Барбара е спяла.

— Моля, влезте, мистър Шърман — каза тя. — Радвам се, че мога да се запозная с вас.

— Вие знаете кой съм? — попита той с твърд глас.

Барбара се насили да се усмихне.

— Естествено, не искате ли да влезете и да седнете? Бихме могли да поговорим.

Тя понечи да слезе от леглото.

— Останете на мястото си! — заповяда мъжът със старомодния костюм. Тъмните му очи я фиксираха. — Нямам никакво намерение да разговарям с вас.

— Защо, мистър Шърман? — попита Барбара.

Усети, че започва да трепери.

— Защото сте лоша! — каза с укор.

— Кой ви каза?

— Синът ми Хари — отговори. — Той винаги е прав.

— Синът ви се лъже, мистър Шърман — възрази тя. — От два месеца аз се грижа за вашия внук. Аз не вредя на хората, мистър Шърман, а им помагам, доколкото мога.

Джоузеф Шърман неуверено пристъпи крачка към нея и каза разколебан:

— Имате приятно, хубаво лице.

— Благодаря много, сър. Уверявам ви в своята добронамереност.

— Мери Мур била убита, така ли? — попита без никакъв преход.

— Полицията е стигнала до такова заключение — потвърди тя.

— Аз не съм го направил — извика старият човек. — Не съм аз! Никога не съм я обичал, но не съм я убил.

— Напълно сигурна съм, че на никого не можете да сторите зло — успокой го Барбара. — Вие сте фин човек, мистър Шърман.

— Аз съм фин човек? — повтори той. — Не мога да си спомня някой някога да ме е нарекъл така.

— Имате ли някакви подозрения кой може да е убил Мери Мур?

— Всеки може да бъде — каза той. — Всички я мразеха. Защото тя беше крадла. Крадеше всичко, каквото ѝ попадне. Всички бяхме много доволни, когато изчезна. Но никой не е искал смъртта ѝ.

— Влезте все пак и седнете — отново го покани тя.

Той отказа:

— Не бива да любезнича с вас. Синът ми ще пощурее, ако ме завари тук. Трябва да си тръгвам вече. Моля ви, не казвайте на никого, че съм бил при вас.

Той излезе от стаята и тихо затвори вратата.

Барбара още не беше се съвзела, когато се появи следващият посетител. Беше сивокоса възрастна жена. Заприлича ѝ на порцеланова кукла. Носеше къса светлорозова рокля като малко момиче. Барбара заподозря, че е от гардероба на Лора.

— Вие нямате право да разговаряте с мъжа ми! — изписка старата жена с тънък глас.

През това кратко време Барбара за втори път беше напълно изненадана. Не намираше никакви думи и не знаеше какво да отговори.

— Чухте ли какво ви казах?

Барбара кимна.

— И какво ще кажете за свое оправдание?

— Предполагам, че вие сте Елизабет Шърман — каза Барбара.

— Да — потвърди жената. — Но вас какво ви засяга?

— Радвам се да се запозная с вас, мисис Шърман.

Стана и тръгна към възрастната жена. Но тя отстъпи назад.

— Не се приближавайте, пачавра с пачавра! — изпищя пронизително Елизабет Шърман. — Вие може да се радвате, че се запознавате с мен, но аз не мога да кажа същото.

— Моля ви, мисис Шърман — отчая се Барбара. — Кажете ми защо ме мрази така цялото ви семейство. Аз се опитвам само да се

грижа за вашия внук, та по-скоро да оздравее.

— Дошли сте тук заради нашето богатство — укори я старата жена. — Не ви искаме тук!

Барбара щеше да се заплаче.

— Уверявам ви, това не е истина! Моля ви, повярвайте ми!

Мисис Шърман се обърна, без да каже нито дума, и си излезе.

В същия миг се появи Лора. Хилеше се.

— Подслушвах разговорите ти с дядо и с баба — призна си тя. — Изненадана съм, че баба не ти направи нищо. Защото става неудържима, ако си въобрази, че някой е хвърлил око на дядо. Човек трябва да се постарее, за да я спечели на своя страна.

Барбара се усмихна бледо.

— При дядо ти постигнах незначителен напредък. Мисля, че го харесвам.

— Той наистина е мил човек — съгласи се Лора. — Но като остаря, много се промени. Изпадна в старческа немощ и понякога говори толкова заплетено, че не можеш да го разбереш. Май че с всеки става така, когато остарее. Дано никога да не остарявам дотолкова, че да намразя целия свят.

— Кой мрази целия свят? — попита мъжки глас.

Станли Шърман се изправи засмян на вратата.

— Аз не! — засмя се Барбара. — Чувствате ли се освежен след почивката?

— Много. А вие поспахте ли?

Барбара кимна. Не каза нищо за гостите.

— Исках да ви кажа, че току-що се обади шериф Андрюс. Куршумът в главата на Мери е от собствения ѝ пистолет.

Барбара не осъзна веднага смисъла на тези думи. Как би могло момичето да се застреля с пистолет, който тя с очите си бе видяла в чекмеджето на нощното шкафче?

— Но шерифът трябва да е видял пистолета, за да установи това, нали?

— Естествено — съгласи си Станли. — Не чухте ли — вие нали тогава се скрихте — че той само си търсеше работа в синята стая? Изглежда, беше решил, че вашите сакове са на Мери. Но ги прегледа

отгоре-отгоре. Затова пък прерови основно нощното шкафче. Там намери пистолета.

— А като видя леглото? — попита тя. — Нищо ли не каза за него? Имам предвид, че цялото е опърлено от огъня.

Тя започна да се съмнява в способностите на шерифа. Все пак би трябвало да забележи, че в синята стая е имало пожар.

— О, аз още не съм ви благодарил за това, че сте смъкнали всичко от леглото. Шерифът вероятно е помислил, че леглото не е оправено, защото никой вече не живее в тази стая. И след като намери револвера, загуби интерес към нея. Ожълтените матраци вероятно е приписал на небрежно воденото домакинство — ако изобщо ги е забелязал.

Барбара не отговори нищо. Помисли си, че шериф Андрюс би трябвало да извърши много по-задълбочено разследване.

Станли замислено продължи:

— Вижда ми се странно, че убиецът е върнал револвера в чекмеджето. Могъл е да направи това само когато сте спели. И едновременно с това ви подпалва леглото! Трябва първо да е убил Мери, а след това да е влязъл при вас.

— И аз не мога да си представя как се е разиграла сцената — каза сериозно Барбара. — Не ми е приятно да зная, че докато съм спяла, някой е влизал и излизал от синята стая.

— Убийците нали не са съвсем нормални, а? — подхвърли Лора.

— Трябва всички да се въоръжим — предложи брат й, — защото убиецът по всяка вероятност още се разхожда из острова.

Лора прихна в смях.

— Представям си точно как дядо и баба се разнасят с пистолети наоколо — поясни тя. — А и аз едва ли мога да вдъхна страх на някого.

Станли се ухили.

— Добре, забравете моето предложение!

Лора премести погледа си от него към Барбара и каза тихо:

— Изведнъж ми хрумна, че може в момента да стоя пред убиеца...

— Що за глупости! — развика се Станли. — Да не си обезумяла?

— Исках само да ви стане ясно, че всеки от нас би могъл да извърши убийството — упорстваше сестра му.

— Само бръщолевиш! — срязва я Станли. — Не го мислиш сериозно.

Лора сви рамене.

— И аз самата понякога върша неща, които ме изненадват.

— Но никой в тази къща няма причини да убие Мери!

— Лесно е да се каже, Стан — възрази Лора. — Ти не знаеш какви са били отношенията на всеки от нас с това момиче, което вече е мъртво!

— Мери Мур е убита от онзи, който се крие на острова — отвърна Станли. — Аз съм твърдо убеден в това.

— Само предполагаш — забеляза сестра му.

Барбара видя как лицето му почервения.

— Лора, не мога да повярвам, че някой от нас я е застрелял! — възнегодува той. — Да помислим спокойно. Така хората един подир друг ще отпаднат от списъка на заподозрените.

Явно не му беше лесно да се владее. Но отново заговори със спокоен, нормален глас.

— За нашите немощни дядо и баба не може да става и дума — продължи той. — Те изобщо не са в състояние да извършат убийство.

— Откъде знаем това, Стан? Не трябва много сила, за да се натисне спусъкът на пистолет.

— Вярно е — призна Стан. — Но Мери е била застреляна навън, на острова. Не е станало тук, иначе щяхме да чуем гърмежа. Дядо и баба излизали ли са през нощта от къщи?

— Това не означава, че не биха могли да го направят — побърза да отговори Лора. — Но почакай малко. Не е установено къде е убита Мери. Не е задължително това да е станало на острова. Убиецът може да е пренесъл трупа, за да хвърли подозрението върху нас. След като ни напусна. Мери Мур може да е живяла някъде на сушата.

Станли сбърчи чело.

— За това изобщо не бях се сетил.

— Този разговор доникъде няма да доведе — реши Лора. — Аз огладнях. Защо да не идем в кухнята? Ще направя няколко хамбургера. Имаме още много консерви. Мога да отворя няколко.

Станли веднага я подкрепи:

— Лора, това е най-умното предложение, което си направила от дълго време насам. Да вървим.

Някой вече беше в кухнята. Когато тримата влязоха, Дик Шърман вдигна очи от чинията.

— Съжалявам, но няма достатъчно хотдог за всички — каза той.

— Аз ще направя хамбургери — гордо обяви Лора.

— Свършвам ей сега и ще ти направя място.

Станли се обърна към него:

— Тъкмо говорехме за смъртта на Мери.

— Така ли? Днес, изглежда, това ще бъде главната тема в тази къща. Другите също говориха за това.

— Мисля, че довчера някой трябва да остане буден и да обхожда къщата през определени интервали — предложи Станли.

— И аз съм на същото мнение — съгласи се Дик. — Ако нямаш нищо против, аз ще остана довчера на пост.

— Тогава утре е мой ред — каза Станли.

Барбара го погледна.

— Можете ли наистина да будувате цяла нощ? Вие още нямате достатъчно сили за такова нещо. Не бива да се избързва. И точно това не е за вас!

— Много мило, че някой мисли за мен — каза той. — Но не се безпокойте! От твърдо дърво съм дялан аз и лесно не се огъвам. Освен това днес и утре ще се наспя, за да мога да издържа една нощ. Питам се дали другите са яли.

— Да — каза Дик. — Мама пригответи лека закуска.

— Къде са сега?

— Дядо и баба като че ли се качиха горе. А родителите ни са в музикалния салон. Изглежда, ще гледат телевизия.

Станли хвана Барбара за ръката.

— Крайно време е да ви запозная. Докато Лора готви, аз ще ви представя.

Барбара попита плахо:

— Да не предизвикаме нова кавга?

— Надявам се, че няма — захили се той. — Хайде сега!

Той въвлече Барбара в музикалния салон. Родителите му скочиха почти едновременно. По телевизията предаваха известно токшоу.

— Не мърдайте! — изкомандва Станли. — Крайно време е да ви запозная с Барбара, моята медицинска сестра и близка приятелка.

Барбара не знаеше какво да очаква. Беше изненадана, че двойката пред нея изглежда толкова добре.

Лицето на Хари Шърман се загрози от мрачния му поглед. Той се обърна предизвикателно.

— Добър ден, мис Беърд — поздрави учтиво, но хладно.

— Радвам се да се запозная с вас — любезно отговори Барбара.

Майката на Станли беше хубава червенокоса жена, средна на ръст. Стоеше вдървено.

— Майко, това е Барбара — представи я Станли.

Алис Шърман измърмори нещо, което Барбара не разбра, и добави:

— Моля да ме извините сега. Аз... аз трябва...

— Аз ще ти помогна, мила — веднага ѝ се притече на помощ нейният съпруг.

Само след секунди Станли и Барбара останаха сами в музикалния салон.

— Поне нямаше тежки думи — усмихна се Станли.

— Много съм изненадана — откровено призна Барбара. — Както се държа баща ти през нощта...

— Беше изпил твърде много. Навярно вече нищо не си спомня. Да се върнем ли в кухнята? Лора може би се нуждае от помощ.

Лора беше готова с непретенциозното ядене. Проявила бе истинска сръчност. Тримата ядоха с голям апетит.

Когато приключиха, Станли каза:

— Надявам се да не скучаете, Барбара. Развлеченията при нас са доста ограничени. Дано да имаме късмет тази вечер да гледаме хубав филм по телевизията.

— Аз ще си чета криминалето — заяви Лора.

— В твоята стая ли? — угрижено попита Барбара.

— Къде другаде?

— Чувстваш ли се сигурна там? — попита и той.

— Разбира се — успокои го Лора. — Ще стоя на заключено, докато не се върне Барбара.

Филмът по телевизията свърши в полунощ. Станли попита:

— Уморена ли сте, Барбара?

Тя на драго сърце би поседяла още с този мъж, от когото се възхищаваше. Но той имаше нужда от сън.

— Стан, вие сте изтощен — отговори, — трябва да си легнете.

— Да, изморен съм — призна той. Тъмните му очи бяха загубили живия с блясък.

— Лека нощ тогава.

— Лека нощ, Барбара — прошепна нежно. — Оставям ви против желанието си.

От тези думи сърцето ѝ се разнежи.

— Има и други вечери занапред — каза тя.

— Да. Ще ви придружа до вашата стая.

— О, не е нужно!

— Ще дойда с вас независимо дали искате или не. Трябва да съм сигурен, че по стълбите няма да ви се случи нещо.

Стигнаха до стаята на Лора. Станли почука на вратата. Лора трябваше да чуе, толкова силно бе тропал. Но отвътре — никакъв звук.

— Трябва да е заспала — допусна той.

Почука още по-силно. Пак никакъв отговор.

— Тя има здрав сън — измърмори и заудря с юмрук по дървото.

Но Лора не отваряше.

От десетина минути Станли блъскаше и чукаше по вратата, когато в коридора се появи Дик. Държеше пистолет в ръката си. Попита:

— Какво има, Стан? Каква е тая дандания?

— Просто не мога да събудя Лора — обясни брат му. — Барбара иска да си ляга.

— Сигурен ли си, че Лора е вътре? — попита Дик.

— Тя се качи в стаята си да чете. Така поне каза.

— Може да е променила намерението си — започна Дик да разсъждава на глас.

— Не ми се вярва. А дори да е така, къде може да отиде?

Дик сви рамене.

— Знаеш, че Лора понякога върши странни неща, особено когато ѝ е скучно.

— Да, но не в полунощ.

— Аз пък не съм толкова сигурен — възрази Дик. — Който посред нощ копае в гробището и търси скрито съкровище, той е способен на много неща.

— Скрито съкровище в гробището! — извика Станли. — Изобщо не разбирам за какво говориш.

— О, вярно, че ти не знаеш. По това време беше в болницата.

— Не ме дръж в напрежение — изръмжа Станли.

— Но нали знаеш какво се говори? Че някои от погребаните тук пирати са отнесли съкровищата си в гроба.

— Зная тази легенда, но не вярвам в нея.

Дик отново повдигна рамене.

— Във всеки случай това е една хубава моряшка история. А досещаш ли се колко бързо Лора ще напусне острова, ако има достатъчно пари?

— Ти не го вярваш наистина, Дик!

— Зная го — отвърна брат му. — На Лора островът ѝ е опротивял.

— Не знаех това. — Станли изглеждаше като зашеметен.

— Навярно не споделя с теб толкова, колкото с мен — подхвърли брат му. — Може би смята, че имаме еднаква нагласа. Аз също не бих останал, ако имах достатъчно пари.

— Ти можеш достатъчно да печелиш, стига наистина да искаш.

— Да, но не искам да бъхтя като вол. По-умно е да стоя тук, докато си натъпча джобовете с пари.

— Хич не се надявай, че баща ни и майка ни скоро ще умрат. Ако това имаш предвид! — рязко каза Станли.

— Не мисля, че на тоя остров продължителността на живота е много голяма — отвърна Дик.

— Нещо не схващам! Дядо и баба са вече над осемдесетте!

— Това съвсем не значи, че всеки ще доживее до старини.

— Така обаче няма да открием къде е Лора — прекъсна разговора Станли. — Трябва да я намерим, и то веднага!

— Добре — съгласи се Дик. — Аз ще я потърся на гробището.

— Един момент! — викна Стан. — Първо ще се опитам да отворя вратата.

Барбара се чудеше как не му бе хрумнало по-рано. Но си замълча. Явно Станли е смятал, че вратата е заключена. Нали Лора беше обещала да се заключи.

А сега Станли без никакво усилие отвори вратата и влезе в стаята. Но от сестра му нямаше и следа.

— Басирам се на двадесет долара, че Лора е на гробището — захили се Дик.

— Не може да бъде толкова глупава, че посред нощ сама да отиде точно там, където е станало убийство! — каза Станли.

— Въпреки това ще проверя. Искате ли да дойдете с мен, Барбара?

— Дори за хиляда долара не излизам навън — каза тя.

Станли я въведе в стаята и посочи леглото.

— Ако ви се спи — предложи той, — аз ще остана да бдя. Няма защо всички да стоим будни.

— Не бих могла да заспя, докато не разбера къде е Лора!

— Веднага се връщам — каза Дик. — Стан, ги също можеш да идеш да спиш. За толкова кратко време нищо няма да се случи. Аз се връщам веднага.

— Ще си легна чак когато видя Лора — заинати се Станли. — Но можем да се разположим по-удобно, Барбара, докато чакаме.

В същия миг отвън се чу проточен рев. Тримата в стаята на Лора замръзнаха по местата си.

— Господи! — извика Барбара. — Какво беше това?

Станли Шърман насила се усмихна.

— Някое диво животно — обясни. — Вероятно е глиган. Тук често чуваме такива звуци.

— От тях винаги ми се смразява кръвта — каза Дик от прага. — След самоубийството на Едит за пръв път чувам такъв рев.

— Не започвай пак! — кресна брат му. — Не е нужно Барбара тази нощ да слуша за съдбата на Едит.

Лицето му се свъси. Изглежда, зад смъртта на Едит се криеше повече, отколкото Станли искаше да признае.

— Аз съм вече възрастен човек, Стан — обърна се Барбара към него, — и бих искала да науча всичко, свързано със смъртта на сестра ти.

— Клетото момиче — тъжно каза той. — Беше толкова нещастна тук. Но сега предпочитам да не говоря за това.

Дик хвърли на Барбара дълъг, многозначителен поглед.

— Стан, не те разбирам — намеси се той. — Защо всички мълкват, щом се спомене името на Едит? Момичето е мъртво. Това вече не може да се промени. Защо да не говорим открито за това? Струва ми се, че по този начин смъртта ѝ ще стане по-малко болезнена за нас.

— Не съм питал за твоето мнение — срязва го Станли.

— Добре! — измърмори Дик. — Аз тръгвам.

Станли се отпусна на един фотьойл. Протегна крака, скръсти ръце на гърдите и опря глава на меката облегалка. Барбара беше приседнала на ръба на леглото и го наблюдаваше.

Мълчанието беше нетърпимо. Най-после Дик се върна. Барбара изпита голямо облекчение. Станли се обърна към брат си и попита:

— Е, какво?

— Там е — отговори мрачно Дик.

Станли се изправи.

— По това време тя не може да стои в гробището! Да не си е изгубила ума?

— Рови като смахната — съобщи Дик Шърман. — Не съм я виждал толкова възбудена.

— Да не е намерила нещо? — недоверчиво попита Станли.

— Да — отвърна Дик. — Видях няколко златни монети.

— Къде е тя сега? — попита брат му отново.

Дик направи гримаса и отговори:

— Още копае.

— Как можа да я оставиш там сама? — кипна Станли.

— Иди ти, щом смяташ, че ще имаш по-голям успех от мене!

Станли с усилие се надигна от фотьойла, като мърмореше:

— Тя е твърдоглава като баща ни. Аз ще я доведа вкъщи. Ако непременно иска да рови земята, нека да го прави през деня.

Барбара не беше очарована от това, че остава сама с Дик. Но Станли, уви, не я беше поканил да тръгне с него.

Искаше ѝ се Дик да излезе от стаята. Той обаче се настани удобно на един фотьойл и запали цигара.

Барбара седеше като на тръни и го наблюдаваше. Той заговори. Попита я първо дали иска да чуе историята на Кептив Айлънд и „Глауърин Гейбълс“. И след като тя колебливо кимна, той започна да разказва.

Барбара бе омаяна от неговите описания. Дори малко съжаляваше, че Станли се върна. Той мъкнеше подире си своята оцапана и нацупена сестра. Довлече Лора вътре и я бутна в едно кресло.

— Ако не слушаш, от утре може да останеш да пазиш стаята — заплаши я той.

— И как точно ще стане това? — развика се тя.

Станли извади ключа от вратата, подхвърли го нагоре, улови го и решително заяви:

— Ще те заключа.

— Няма да посмееш!

Станли се усмихна, но изражението му остана непреклонно.

— Вярваш ли го?

Лора посочи към Барбара, която продължаваше да сгърчи на ръба на леглото.

— И тя ли ще бъде твоя пленница?

Той кимна.

— Боя се, че не можем да го избегнем, Барбара. Но нали не е толкова страшно за вас?

— Струва ми се, че нямам друг избор.

— Това е за ваше добро, момичета — оправда се той. — Не само че Лора няма да се шляе насам-натам, а и вие двете ще бъдете

защитени от всяка опасност. Тук никой не може да влезе.

„Освен вас, помисли си Барбара, след като държите ключа.“

Той стана и като че ли очакваше отговор. Понеже никой не отрони дума, той мълчаливо тръгна към вратата. Дик не се помръдваше.

— Хайде, Дик! — подкани го Стан. — Твоето пищно дежурство съвсем не е свършило.

Без да бърза, Дик последва брат си.

Лора щеше да се пръсне от ярост, когато вратата се затвори след тях. Ясно се чу щракането на ключа.

— Чашата преля! — гневно извика Лора. — Ще се махна от този остров, та ако ще това да е последното нещо, което ще направя в живота си. Достатъчно унижения изтърпях тук.

— Брат ти просто е загрижен за теб — опита се да я успокои Барбара.

— Точно тогава ли трябваше да ме открие, когато попаднах на съкровище? Откъде всъщност знаеше, че съм там?

Барбара не искаше да издаде, че Дик е казал на брат си. Затова си замълча.

— Трябва да се окъпя, преди да си легна — каза Лора.

Барбара облече една от собствените си нощници. Лора отвори вратата на банята. Оттам нахлу влажна пара.

— Вероятно съм прекалено възбудена, за да заспя — каза Лора. — Но се надявам, че няма да ти преча. Лека нощ!

— Лека нощ, Лора — промърмори Барбара.

Тя си легна и дръпна одеялото до брадата си.

По някое време чу как вратата бавно и внимателно се отвори. Обърна се и видя сериозното лице на Станли.

— Облечи се, Лора! — спокойно ѝ нареди той. — Шерифът и неговият помощник пак са тук. Искат да говорят с теб.

— Как са дошли? — попита Лора. — Тебе, Стан, вече разпитаха ли те?

Той поклати глава.

— Още не.

— Питам се какво искат от мен — замисли се тя. — Не знам нищо повече от това, което вече им казах.

Тя стана от леглото и си наметна пеньоара.

— Нямам ни най-малка представа — каза Станли. — Не искаха да ми кажат. Но ми съобщиха за едно странно откритие. Езикът на Мери Мур бил ужасно изгорен!

Лора се стъписа.

— Но в това няма никакъв смисъл! Нали?

— Шерифът смята, че убиецът може би е искал да изтръгне от нея някаква важна за него информация.

— Така може — съгласи се Лора. — Ние трябва просто да запазим спокойствие и да изчакаме, не е ли така, Стан?

— Хайде, че хората те чакат! — подкани я той. — Колкото по-скоро свърши разговорът с теб, толкова по-бързо ще се отървем от тях. А вие, Барбара, в никакъв случай не се мяркайте долу. Разбрахте ли?

С тези указания той и Лора излязоха от стаята. Наближаваше обед, когато тя се върна. Беше ядосана.

— Повече не искам да го видя тоя Андрюс! — изрече сподавено.

— Грубо ли се държа с теб? — състрадателно попита Барбара.

Лора се хвърли на леглото.

— Такива въпроси ми задаваше, че аз излязох едва ли не опасна престъпничка.

— Имаше ли основания да те притиска? — поиска да чуе Барбара. — Открил ли е нещо, което да има връзка с теб?

— Нямам понятие защо се заяде така с мен.

— Разпитва ли и другите?

— Не! Точно това ме смущава. Само на мен ми задава въпроси.

— Може би ти си била последната, която е видяла Мери Мур жива?

— Дик я е видял последен — отговори Лора.

— Тогава този Андрюс бил ли е шериф? — попита Барбара. И понеже Лора кимна, тя продължи: — Надявам се, че няма повече да ти досажда.

— И аз се надявам — сърдито каза Лора. — Той ме пита за такива чудати работи! И все около личния живот на хората от нашето семейство. Защо на другите не задава тези въпроси, а тормози мен? Тази сутрин той отне твърде много от драгоценното ми време. Сега се връщам в гробището да копая.

— Може ли просто така да си копая в гробището? — попита Барбара.

— Все ми е едно — отговори Лора. — Земята е наша. Барбара, ти не искаш ли да дойдеш с мен и да гледаш?

Барбара поклати глава.

— Не. Възможно е брат ти да има нужда от мен.

— На твое място аз щях да се развличам по всякакъв възможен начин — посъветва я Лора. — Станли може сам да се грижи за себе си. Защо не идеш да поплуваш? Аз ще ти дам бански.

— Обичам да плувам и може би по-късно ще се възползвам от твоето предложение. Но сега е почти време за обяд. Може би трябва днес аз да приготвя нещо.

Лора прояви изненадваща сговорчивост:

— Щом настояваш... Аз ще почакам и ще се наям, преди да ида да копая.

— И така, какво да сготвя?

— В хладилника имаме много месо и риба — каза Лора. — Стан винаги купува цяло теле и цяла свиня. Има и агнешко, ако го предпочиташ.

— Сигурна ли си, че шерифът си е отишъл? — попита Барбара.

— Потеглиха, когато аз се качвах по стълбите — отговори Лора.

Лора отиде с Барбара в кухнята и седна до масата.

— Поне ще ти казвам кое къде е. Можеш да ме питаш за всичко, което искаш.

— Състави ми меню — помоли Барбара.

— Я да видим! — Лора започна да мисли на глас. — Например телешки бифтек с пържени картофи и лук. И малко зрял фасул, какво ще кажеш? Към това може да се добавят пресни домати и краставички, а за десерт праскови от консерва.

— Вашите желания са закон за мен. — Барбара се засмя. — Започвам.

— Колко дълго ще трае това? — попита Лора.

— Ами горе-долу три четвърти час — пресметна Барбара.

— Мисля, че мога да чакам толкова — реши Лора.

— Всички ще ядем заедно с теб — обяви някакъв мъжки глас.

Барбара уплашено се завъртя. На вратата стоеше Хари Шърман. В първия момент тя не можа да изрече нито дума. Накрая се съвзе:

— За мен ще бъде удоволствие да сготвя за цялото семейство, мистър Шърман.

Представителният, добре облечен мъж продължи:

— Да не си мислите, че ще се излежавате тук и нищо няма да вършите. Аз зная, че моят син не се нуждае от вашите грижи. Това е само предлог, за да дойдете тук. Но в това домакинство има много неща за вършене. Предлагам след яденето да измиете мръсните прозорци. Имаме стълба, с която се стигат и прозорците на горния етаж.

Барбара зяпна от изненада. Очите ѝ мятаха мълнии. На устата ѝ беше подходящият отговор, когато Лора весело се присъедини към него:

— Барбара е повече от радостна, че ще може да помогне в домакинската работа.

Тя предпочете да не влиза в разпавии. Мълчанието между двете ставаше непоносимо. Но тогава в кухнята влезе Дик. Барбара за пръв път му се зарадва.

— Наистина имаме хубава готвачка — забеляза той.

— И добро момиче за всичко — допълни Лора.

— Какво искаш да кажеш?

— Тате тъкмо ти обясни, че тук ще вършиш всичко, каквото трябва.

— Например?

— Ще бършеш прозорците.

Барбара долови прикрита ирония в гласа на Лора. Момичето явно злорадстваше.

Дик изгледа мрачно сестра си и гласът му загърмя:

— Няма какво да злорадстваш! Аз мислех, че си ѝ приятелка. Барбара, в никакъв случай няма да правиш това, което казва баща ми! Той не може да се отнася с нея като със слугиня.

— Но точно така се държи — отвърна Барбара.

— По тоя начин далече няма да стигне — закани се той. — Ще му дам аз да се разбере!

— По-добре се махай отук — посъветва го Лора. — Да не искаш пак да получи пристъп на ярост? Тогава пък съвсем не се издържа.

— Ще говоря със Стан — заяви Дик. — Той ще му свие сармите. — Подуши във въздуха и добави: — Хубаво мирише. Вече прегладнявам.

— Щом станеш готова, аз ще сложа масата — предложи Лора.
Гласът ѝ отново звучеше нормално и приятелски.

Двете момичета сервираха обяда на голямата маса в трапезарията. В това време влязоха бабата и дядото. Те седнаха и лакомо загледаха блюдата. Барбара беше доволна, че може да ги зарадва с едно хубаво ядене.

Дик тръгна да търси брат си. Когато се върнаха, Станли с изненада видя цялото семейство, събрано около масата.

Но радостта на Барбара не продължи много. Когато всички насядаха и чиниите бяха напълнени, Хари Шърман каза:

— Лора, надявам се, ти ще държиш под око нашата нова готвачка. Защото аз не мога да имам вяра на жената, която е убила Мери Мур.

Барбара подскочи от ужас. На лицето ѝ беше изписано разочарование и пълна обърканост.

— Аз съм убила Мери Мур? Мистър Шърман, какво говорите?

— Да, татко, какво искаш да кажеш? — изправи се Станли в нейна защита. — Да не си загубил разсъдъка си? Искам обяснение за тези думи, и то веднага!

Дик Шърман поклати глава.

— Боже мой! Ако съм чул добре, значи баща ми е превъртял.

Като сочеше с пръст към Барбара, Хари Шърман се развика:

— Аз имам всички основания да обвинявам тая непрокопсаница. Вас може да ви заблуждава. Но снощи аз я видях как се измъкна от къщи с пистолет в ръката.

— Това... това е лъжа! — избухна Барбара. — Не е вярно.

— Разбира се, че не е вярно — каза Станли. — Тате, ти пак си пил много, нали?

— Добре де, вие не ми вярвате — каза плачливо Хари Шърман. — Бих могъл да си помисля, че се застъпвате за тая непрокопсаница. Но аз помня какво съм видял.

По страните на Барбара се търкулнаха сълзи. Тя отчаяно се втурна навън.

На входната врата я настигна Стан. Улови я нежно за ръцете.

— Къде отивате, Барбара? — попита меко.

— Стан, не мога повече да остана тук — и тя се разхълца неудържимо.

Той започна да я гали по косата, притегли я към себе си.

— Ще останете, мила моя, ще останете — утешаваше я той. — Никой не вярва на това, което каза баща ми. Освен дядо и баба може би. Но те нямат думата. Баща ми явно ще прави всичко възможно, за да ви прогони оттук. Особено пък когато е пил повече.

— Следващия път ще поиска да ме затворят като опасна луда — жалеше се тя.

— Не се разстройвайте! — успокои я той. — Аз няма да му позволя да разправя измишльотини на шерифа.

— Какво ще му попречи да се обади на шериф Андрюс?

Станли я погледна сериозно.

— Не се вълнувайте за това, мила моя. Сега избършете хубавите си сини очи и да се върнем на масата.

При самата мисъл за ядене ѝ прилоша.

— Залък не мога да преглътна сега — отказа тя. — Вървете без мен!

— А вие какво ще правите, Барбара? — попита той загрижено.
— По-добре елате с мен.

Тя поклати глава.

— Искам да остана малко сама. Ще се поразходя да ми се избистри умът. При сегашното положение ще бъде глупаво да остана тук.

Той я пусна и бавно тръгна към трапезарията. А Барбара, щом той се скри от очите ѝ, дръпна тежката външна врата и закрачи безцелно в южна посока. Унесе се в мислите си.

След около половин миля стигна до доста голямо гробище. Сигурно в него са били погребвани пиратите.

При по-внимателно вглеждане нейните предположения се потвърдиха. Тя се натъкна на гроб, в който някой бе започнал да копае.

Бавно се върна по обратния път. Завари Стан в музикалния салон.

— Стан, стигнах до убеждението, че ми е невъзможно да остана повече тук — съобщи му тя.

— А аз зная, че ще останете — уверено каза той.

— Да не искате да кажете, че не ми остава нищо друго?

— Не, но тук не съм виждал нито автобус, нито такси.

— Значи аз съм пленница! — гневно извика тя.

— Само временно, мила моя — уточни той. — Само докато отново се вразумите. Скоро ще разберете колко хубав може да бъде животът на този остров. Сега сте нервирана и не можете да разсъждавате трезво. Но скоро ще се почувствате тук толкова добре, че за нищо на света няма да искате да си отидете.

Вече нямаше значение каква притегателна сила има този мъж за нея. Нямаше значение, че сърцето ѝ се разтуптява, щом го види.

Той я беше вбесил, както никой друг мъж през живота ѝ. Нямаше никакво право да се държи с нея така, сякаш тя му принадлежи телом и духом. Никой мъж няма право да я задържа, щом тя не иска да остане!

— Ще чакам утре да ме закарат на сушата — хладно произнесе тя.

Той поклати глава и се усмихна.

— Никой няма да го направи.

— Тогава ще ме закарат Дик или Лора.

— Без мое разрешение няма да се осмелят — отвърна той.

— Баща ви ще ме закара. — Тя се вкопчи в тази последна надежда. — Ще се радва, ако може да се отърве от мен.

— Вярно е — съгласи се той. — Но и той няма да ви откара от острова. Слушайте какво ви казвам!

Барбара не вярваше на ушите си. Това просто не беше възможно — да държат човека някъде против волята му! Та ако ще дори на този откъснат от света остров.

— Ще се кача горе — мрачно каза тя.

— Защо, мила моя? Още е рано за сън. Да не би да сте обидена от нещо?

Той като че ли ѝ се подиграваше!

Гняв се надигаше у нея. Той прогони сълзите.

— Вие сте лош, подъл човек, Станли Шърман! — викна тя в лицето му. — Аз повече не ви смятам за приятел!

Упъти се към вратата. Но гласът му я спря.

— Барбара, когато се разсърдите, ставате още по-красива и желана! — усмихнато извика той.

Барбара не отговори. Продължи наперено към вратата. Но щом излезе навън, тя се затича нагоре по стълбите към стаята на Лора.

Момичето лежеше на леглото и четеше роман.

— Толкова рано? Да не си се скарала със Станли?

Барбара се хвърли на леглото и извика:

— Започвам да мразя брат ти!

— И аз така се люшкам цял живот — каза Лора. — Понякога той може да бъде най-досадният човек, когото познавам.

— Знаеш ли, той не ме пуска да си замина! — каза Барбара. — Що за човек е това!

— Тогава трябва да ти е ясно, че няма да си заминеш от острова — предупреди я Лора. — Винаги става неговото.

— Аз ще се обадя на шерифа и ще му кажа, че тук ме задържат насила — разбесня се Барбара.

— Не можеш да го направиш. Стан няма да те допусне до телефона. Държи го под ключ в един шкаф и не дава ключа на никого.

— Лора, ти би могла да ме закараш до сушата.

— Без разрешение от Стан няма да го направя — отказа момичето. — В края на краищата аз трябва да живея тук с него, нали разбираш?

Барбара стана и решително тръгна към вратата.

— Отивам при баща ти — заяви тя. — Той на драго сърце ще ми помогне да изчезна оттук.

Докато обикаляше къщата, Барбара страхливо избягваше да се доближава до музикалния салон. Отвори и затвори много врати, търсейки Хари Шърман. Накрая го намери сам във винарната.

Седеше на едно столче и си пийваше червено вино. Изглежда я намръщено.

— Какво искате? — попита с твърд глас.

— Нали вие желаете да напусна острова?

Той кимна:

— Повече от всичко на света.

— Затова ли казахте онази лъжа за мен? — попита го тя.

— Какво? Какво съм казал?

— Както и да е — отказа се тя. — Много искам да си замина оттук. Но синът ви Станли не ме пуска.

— Той е глупак. Изобщо не трябваше да ви довежда. Скоро ще разбере, че жените носят само ядове.

— Тогава, мистър Шърман, откарайте ме утре — помоли го тя.

— С удоволствие бих го направил. Но не смея да се опълча срещу Станли.

— Да не би да се страхувате от собствения си син?

— Именно, страхувам се — призна той. — Може направо да освирепее, ако го раздразниш. А той ще се подразни, ако против волята му ви откарам от острова. Веднъж дойде един човек да поправя покрива. Той каза нещо, което не се хареса на Станли. Горкият човек. Станли щеше да го пребие до смърт, ако не бяхме ние.

Барбара занемя. Хари Шърман беше последната ѝ надежда.

— Защо не попитате Дик? — предложи той. — Обикновено той не се бои от брат си.

— О, благодаря ви, мистър Шърман — каза тя. — Ще го потърся. Не знаете ли случайно къде може да бъде?

— Сигурно в игралната зала. Повечето време играе билиард.

— А къде е билиардната зала?

— Последната врата на най-долния етаж — отговори той.

Когато Барбара надникна, Дик се беше вдълбочил в играта.

— Влезте! — покани я, без да вдигне глава. — Играете ли билиард?

Барбара поклати глава.

— Не, Дик.

— Тогава да ви науча — предложи той.

— Дик, трябва да говоря с вас.

— Готово. Какво ви вълнува?

— Брат ви ме държи насила на този остров — обясни тя.

Той се покашля и каза:

— Разбирам го напълно.

— Чуйте, Дик! — отчаяно извика тя. — Трябва да се махна оттук!

— Но нали не заради татковото обвинение? — попита той.

— Това е само едната страна.

— Кажете ми по-точно, Барбара, какво ви притеснява? — настоя той и седна на ръба на масата.

— Достатъчно е това, че тук не ми е мястото — заяви тя. — Показано ми беше ясно, че съм нежелана.

Дик ѝ хвърли поглед, изпълнен с възхищение, и каза:

— Лично аз ще бъда доволен, ако останете тук. Досега не съм ви го казал заради Стан. Но ако Стан вече ви е омръзнал, мога да ви кажа най-после колко ви харесвам.

Барбара бледо се усмихна и каза:

— Много сте мил, Дик.

— Освен това съм голям любовник — подхвърли той многозначително.

— Вярвам ви — разсеяно се съгласи тя.

— Знаете ли къде си оставяме колите? — попита внезапно той.

— Е, там, на две мили нагоре по улицата, има автокино. Защо не идем да гледаме някой филм?

— Това е великолепна идея, Дик! — почти радостно прие тя.

Дик Шърман само това чакаше. Тя го хвана под ръка. Излязоха заедно и тръгнаха надолу към пристана.

— Коя лодка да вземем? — попита той весело.

Тя показа най-голямата. Беше боядисана на сини и жълти черти.

— Видяхте ли как си пасваме, Барбара? Това са и моите любими цветове.

Опита се да запали мотора. Но не можа. Останалите моторници също бяха извън строя.

— Някой е бърникал в лодките! — ядоса се Дик.

Барбара знаеше кой е бил. Станли Шърман, естествено, беше предвидил, че тя ще помоли за помощ някого от семейството, за да си заминете от острова. Той е повредил лодките, за да не може никой да ги използва.

— Вечерта ни пропадна! — изпъшка Дик. — За съжаление нищо не мога да направя. Стан е механикът в нашата къща. Ще трябва да почакаме до утре сутринта, за да види той какво им е на тия лодки.

Барбара не можеше повече да мълчи.

— Аз зная какво им е, Дик! — извика тя. — Вашият брат иска да ми попречи да си тръгна оттук.

Дик впери в нея невярващ поглед.

— Вие сте го помолили да си заминете и той ви е отказал?

Тя кимна.

— Правил е много шантави неща, но това е върхът на всичко — разяри се той. — Няма никакво право да ви задържа против вашата воля.

— Той няма да отстъпи, Дик — уморено каза тя. — Ще трябва да намеря някакъв друг начин. Можете ли да ми помогнете?

И умоляващо сложи ръката си върху неговата. Но изражението на Дик се промени. Той рязко поклати глава.

— Харесвате ми много, Барбара — каза безпомощно той. — Страхувам се обаче, че не можете да разчитате на моята помощ. Не мога да се изправа срещу Стан. Прекалено много съм му задължен.

Тя дръпна ръката си и с раздражение попита:

— Какво ви пречи да вървите по собствен път? Не познавам друг човек, който да се е поставил в такава зависимост, само и само да му е по-лек животът и да докопа по някоя подхвърлена троха.

Думите ѝ не го засегнаха. Той безпомощно сви рамене.

— Аз нямам нито енергия, нито цел — призна той. — Никога няма да разбера защо трябва да се трепя за някакво жалко препитание, когато в семейството има толкова много пари. Рано или късно ще получа нещо в наследство, ако остана тук.

Барбара бе обзета от гняв и угнетеност. Вървеше смълчана до него. Така стигнаха до къщата. Някои прозорци вече светеха.

Тя знаеше, че държанието ѝ е детинско. Дик не беше виновен, че е такъв. Тя трябваше просто да намери друг изход. Не можеше да разчита на Шърманови. Явно Станли от години държеше семейството под своя власт. Те не можеха толкова бързо да се променят.

Протегна ръка на Дик и го попита дружелюбно:

— Ще сключим ли мир отново?

Той с радост ѝ стисна ръката и се усмихна.

— Не вярвах, че ще ми предложите. Аз искам да ви бъда приятел, Барбара.

— Харесвате ми, Дик — сериозно каза тя. — Ще се разберем!

Те едновременно се обърнаха.

Над тях светеше луната. Долу се плискаха вълните. Звездното небе се издигаше като шатър над буйната растителност.

Барбара бе омаяна от вълшебната красота на природата. Сякаш цяла вечност стояха там и мълчаха. Но после мислите на Барбара се върнаха към действителността.

— Дик, аз изобщо не зная с какво се занимава брат ви — забеляза тя. — Веднъж го попитах. Той спомена само нещо за проучвания.

— Сече му пипето — отговори Дик. — И е добър играч.

— Играч?

— Всеки, който играе на борсата, за мене е играч.

— Така ли си печели парите?

— И много успешно — потвърди той. — Само за последната година доходът му е петдесет хиляди долара.

Тя неволно свирна през зъби.

— Значи много добре се ориентира.

— Така е — съгласи се Дик. — Понякога виси с часове над борсовите курсове и пресмята какво да купува. Преди си мислех, че просто има късмет. Но стигнах до заключението, че той наистина знае какво прави. Момчето има ум в главата, не може да се отрече.

Дик тъкмо посягаше към дръжката на вратата, когато тя се отвори.

Барбара се уплаши, като видя Станли. Той се усмихваше злорадо.

— Хубава ли беше разходката? — попита лукаво.

— Вие сте повредили лодките! — обвини го тя.

— Какво говорите, Барбара! — добродушно я смъмри Станли. — Защо ще правя това?

— Защото искате да ме държите тук — наежено каза тя. — Искате да ме командвате като останалите в тази къща. Но няма да успеете!

Станли погледна към брат си и каза заповеднически:

— Дик, ти нямаше ли още нещо да вършиш?

Той се изчерви и избягна насмешливия поглед на Барбара. Промърмори:

— Да, разбира се... Ами... лека нощ на всички.

Станли се обърна и протегна ръка. Искаше да докосне Барбара по бузата. Но тя уплашено се дръпна. Усмихна се и ѝ заговори като на непослушно дете:

— Хайде, Барбара, трябва да се примирите с неизбежното. Не мога да ви гледам нещастна.

— Как бих могла при тези обстоятелства да бъда щастлива?

— Досега не ви беше лесно — съгласи се той. — Но вече всичко ще се промени, мила моя. Вие бяхте назначена тук, но още не сте започнали работа.

— Точно там е бедата. Още нищо не съм направила за вас, откакто съм тук. Вие нямате нужда от мен. Чудя се само защо изобщо ме доведохте.

— Вярно е, че още не съм ви използвал, Барбара. Но нямате никакво основание да смятате, че не сте ми нужна. Аз още влача последиците от катастрофата. И това вероятно ще трае дълго. Не зная какво може да ми се случи. Нужна ми е вашата подкрепа. Вие дори нямате представа колко много разчитам на вашите медицински знания.

Тя се усмихна иронично.

— Доверявате се на медицинските ми знания повече, отколкото заслужавам. Аз съм милосърдна сестра, а не лекарка.

— И все пак близо до вас се чувствам по-сигурен — не отстъпи той. — Вие знаете какво трябва да се направи в случай на нужда. Искате ли да погледаме телевизия? Вечер у нас няма май какво друго да се прави.

— Не, благодаря много! — решително отхвърли тя неговото предложение. — Нямам никакво желание да стоя с вас в една стая. Защото не мога да гарантирам, че няма да ви кажа какво още мисля за вас, мистър Шърман!

Тя се завъртя и затича по стълбите нагоре. Лора както обикновено четеше в леглото. Първо си дочете главата и чак тогава вдигна очи.

— Барбара, питах се къде си — каза тя.

— Бях на разходка с Дик.

— Знам защо. Ще ти помогне ли да си заминеш?

— Не! — отговори Барбара и ядно се хвърли на леглото.

— Така си и мислех.

— Баща ти също няма да ми помогне — докладва Барбара.

— О, той ли — каза Лора без никакво уважение. — Страх го е от Стан. Знае, че той може да го изхвърли, когато си пожелае. А на татко тази къща му е легнала на сърце. Защото тук има много вино, а той го обича повече от всичко на света.

— Както изглежда, всички сте в ръцете на Стан — гневно констатира Барбара. — Той се държи с вас като с марионетки.

— Ти ще трябва да свикнеш с мисълта, че ще стоиш тук дотогава, докато той не реши да се освободи от тебе — осведоми я Лора.

— Той дори е повредил лодките!

— Напълно в негов стил — каза Лора. — Още е рано. Не искаш ли нещо за четене? Имам много криминални романи.

Барбара се готвеше да откаже, но после размисли. С четене поне можеше да убие времето.

— Може би ще взема нещо да чета — съгласи се тя накрая.

В стаята се възцари тишина. Чак към полунощ Лора остави книгата настрана. Прозя се.

— Аз заспивам — промърмори тя.

Барбара се зарадва, че може най-после и тя да остави романа.

— Аз също си обличам нощницата — каза тя.

Не беше много уморена и се опасяваше да не лежи будна с часове. Но щом допря глава до възглавницата, мигновено заспа.

Събуди се от грубо разтърсване. Промърмори нещо и отвори очи. Беше осем и нещо, както сочеше часовникът на нощното шкафче. Утринното слънце заливаше стаята със светлина и топлина.

Барбара се обърна и зърна сериозното лице на Станли Шърман. Тъкмо щеше да му изкрещи, че той не може да влиза и да излиза тук, когато си иска, но видя, че Лора не е в леглото. Не я забеляза никъде.

Барбара се изправи и погледна въпросително към Стан.

— Знаете ли къде е Лора? — попита я той.

— Не. Мислех, че е тук и спи...

— Дано не е отишла пак да копае гробището.

— Възможно е — предположи Барбара. — Снощи спомена, че искала на сутринта да продължи да търси съкровището.

— Дано не се е случило нещо с нея — обади се той. — Ще ви обясня. След последните събития стигнах до извода, че всички трябва да напуснем тази къща.

— Стан, какво има? — попита разтревожена.

— Майка ми и баща ми не са в стаята си — нервно каза той. — Никъде не мога да ги открия.

Чак сега Барбара се събуди наистина.

— Сериозно ли говорите?

— С такова нещо не бих си правил шеги — раздразнено отговори. — Влязох тук заради Лора. Мислех, че тя може нещо да е чула или видяла.

— Родителите ви заключват ли стаята, когато вечер си лягат?

— Непрекъснато им го повтарям — кипна той, — но те рядко го правят.

— Някой претърси ли вече острова? — осведоми се тя.

— Все още не, но преобърнахме цялата къща.

— Те излизат ли понякога на разходка? — продължи да пита Барбара. — Може да са излезли за малко.

— През този сезон не го правят — отхвърли той предположението й. — Майка ми страда от сенна хрема и пролетно

време не излиза от къщи. А татко не иска сам. Просто не знам какво да предприема.

— Може би са дошли някакви приятели и са ги взели без ваше знание. Нали няма да се сърдите, че те са тръгнали просто ей така?

— Разбира се, че не! — почти изкрещя той. — Снощи аз дори не съм говорил с тях. Освен това те нямат никакви близки познати, доколкото ми е известно. И как ще влязат във връзка с тях, като нямат достъп до телефона!

Барбара съвсем беше забравила, че той държи телефона под ключ.

— Няма ли да уведомите шерифа? — попита тя.

— Властите признават някого за изчезнал, когато го няма три или четири дена — обясни Станли.

— Но сега положително ще направят изключение — възрази тя. — В края на краищата тук стана убийство. Опитайте!

— Смятам, че няма да навреди — съгласи се той.

— Ако ще идва полиция, трябва да оправите някоя лодка — припомни му тя.

— Зная. Но първо ще се обадя по телефона — отговори Станли.

Обърна се и излезе от стаята.

Барбара използва възможността да си направи набързо тоалета и да се облече. Тъкмо привърши, и Станли се върна.

— Трябвало да изчакам три-четири часа — предаде ѝ той. — Ако родителите ми не се появят дотогава, да позвъня отново и да ида да взема шерифа. Сега ще оправя лодката.

На излизане почти се сблъска със сестра си. Тя връхлетя вътре мокра, от нея капеше вода. Възбудено извика:

— Дик каза, че мама и татко били изчезнали!

— Вярно е — потвърди Станли угрижено. — А ти къде беше?

— Не мога ли веднъж да отида да поплувам, без да ме навикват? — изфуча сестра му.

— Успокой се! — помоли я той малко по-кратко. — Просто се бях разтревожил за тебе, защото и ти беше изчезнала.

— В стаята им има ли следи от насилие? — осведоми се тя.

— Не.

— А дрехите, с които са били снощи? Провери ли дали са там?

Станли щракна с пръсти и възкликна:

— За това изобщо не съм се сетил. Веднага ще проверя!

— Ще си облека нещо — каза Лора. — Човек не знае какво ще се случи в следващия момент. Трябва да съм готова за всичко.

Момичетата нетърпеливо чакаха да се върне Станли.

— Е? — подхвана го Лора, щом се появи.

— Дрехите им си стоят така, както са ги оставили — съобщи той.
— Гледах в гардеробите и ми се струва, че не липсва нищо.

Лора стана бяла като тебешир, каза:

— Все пак не биха могли доброволно да излязат навън голи или по пижами.

— Права си — глухо рече брат й. — Трябва да са били по пижами. Но в такъв случай пак не биха излезли доброволно от къщи дори и под въздействието на виното. Трябва някой да ги е принудил да излязат. Ако ви дотрябвам, аз съм на пристана и поправам лодката.

През следващите четири часа не се откри никаква следа от изчезналите. Станли Шърман отново се обади на шериф Андрюс. Заедно с помощника си шерифът пристигна едва следобед.

Този път Барбара можа да го види. Беше нисък и набит мъж на неопределена възраст. Чертите на небръснатото му червендалесто лице се изопнаха, когато я видя.

— Откога сте тук? — направо попита той.

— Това е мис Беърд, моята медицинска сестра — представи я Станли.

Шерифът й хвърли мрачен поглед.

— Попитах ви нещо!

След като тя му отговори, той продължи сериозно:

— Защо не съм ви виждал досега?

Станли й се притече на помощ:

— Не се чувстваше добре. Беше на легло.

— Може и да е вярно — каза шерифът със съмнение в гласа, — но трябваше да ми се съобщи за присъствието й на острова, когато разследвах убийството на Мери Мур.

— Мис Беърд не би могла много да ви помогне, сър — опита се да го успокои Станли. — Тя никога не е виждала Мери Мур.

— Така ли е? — попита я шерифът.

— Да — веднага отговори Барбара. — Мери Мур е изчезнала много преди да дойда на острова.

— Тук има ли и друг, за когото да не зная? — попита шериф Андрюс. — Трябва да говоря с всички лица, които може да са замесени в убийството.

— Няма друг — отговори Станли, дълбоко разкаян.

Помощник-шерифът попита:

— Шефе, да започнем ли претърсването на къщата и острова?

— При всички случаи! — отговори началникът му. — Но първо искам да видя спалнята на родителите им. Моля, покажете ми я, мистър Шърман!

— Разбира се! — Станли се насочи към вратата. — Моля, елате с мен!

В девет без петнадесет пазителите на закона напуснаха острова, за да се върнат на сушата. Не бяха открили абсолютно нищо, което да подсказва какво е станало с Алис и Хари Шърман.

Двете момичета си легнаха към полунощ. Заклучиха вратата и се чувстваха в безопасност.

Барбара не знаеше колко дълго е спала, когато изведнъж се събуди.

Обзе я особено чувство на страх. Събудило ли я беше нещо, или само бе сънувала? Искаше да извика, но не можеше. Опита да се надигне, но не можа да се помръдне. Чак след някое време се събуди напълно. Нещо ужасно бе станало с нея!

Китките и глезените ѝ бяха вързани. На устата си имаше широка лепенка. Очите ѝ бяха превързани с черна лента. Ръцете и краката ѝ се тресяха от спазми. Струваше ѝ се, че ще се задуши, защото лепенката обхващаше и носа.

Въпреки нейната безпомощност умът ѝ започна трескаво да работи. Това не е било зловещ кошмар, а наистина се е случило. Но кой го е направил и защо? Как е проникнал в стаята, след като вратата е заключена?

Слухът ѝ търсеше познати шумове. Лора ли дишаше така тежко? И с нея ли са направили същото? И тя ли лежи вързана и не може да се помръдне?

После изникна най-важният въпрос: какво ще стане по-нататък? Трябва ли да умре? Жертва на някой изверг ли е тя?

Каква потискаща тишина цари в стаята! Сами ли са тя и Лора? Или някой наблюдава реакциите им със сатанинска радост? Времето пълзеше като охлюв. Тиктакането на часовника върху нощното шкафче ѝ късаше нервите. Неизвестността я измъчваше. Да можеше поне да чуе нещо, за което да се залови! Тя се молеше по-скоро да свърши злото.

Забеляза нещо върху възглавницата, близо до главата си. Обзе я ужас. Цяла се разтрепери. Нещото върху възглавницата се приближаваше все повече. Докосна косата ѝ, започна да я дърпа и тегли, да я драци. Нокти ли бяха това? О, мили боже, помисли Барбара. Плъх! Някой е пуснал плъх при мене! Но ето и най-хубавия звук, който някога е чувала — тихо мяукане, последвано от шумно мъркане. Беше котка. И тя си играеше с косата ѝ.

Барбара не беше виждала домашни животни в „Глауърин Гейбълс“. Но това съвсем не означаваше, че няма.

Вероятно котката е влязла в стаята, когато нападателят е оставил вратата отворена. Намерила е меката възглавница и е легнала върху нея. Барбара се закле да намери котето, когато я освободят.

Накрая успокоителното шаване по възглавницата спря. Сигурно котето се е отегчило и е скочило от леглото. Но нервите ѝ се бяха поотпуснали. Барбара можеше отново трезво да мисли. Страхът ѝ беше поотслабнал.

Трябва да беше заспала или, изпаднала в безсъзнание. Изведнъж като гръм от ясно небе екна ужасен глас.

— Господи боже, какво... Кой е направил това с вас?

Някой свали лепенката от устата на Барбара. От изранените ѝ устни и подпухнал език излизаха неразбираеми звуци. Почти едновременно с нея и Лора започна да ломоти нещо несвързано.

— И двете говорите някакви нелепици — опитваше се Станли да ги успокои. — И думичка не разбирам от това. Смятах, че сте заключили вратата.

— Кълна се, че беше заключена, Стан! — изкрещя Лора.

— Тогава не бих могъл да вляза — отвърна той.

— Там на пода има ключ — извика сестра му. — Някой го е избутал през ключалката.

Станли сбърчи чело.

— Аз смених бравите. Новите не могат да се отворят нито с шперц, нито с тел. Бандитът трябва да е пъхнал парче хартия през пролуката на вратата, за да изтегли ключа отвътре. Или пък е имал ключ, който става на вратата. Но ако той се е добрал до ключа отвътре, защо ще го оставя да лежи на пода?

Той прокара пръсти през косата си.

— И защо е направил с вас тая дивотия?

— И аз много бих искала да знам! — гневно извика Барбара.

— Но нали нищо не ви е направил? Струва ми се, че нещо не е...

— Не! — извикаха двете момичета почти едновременно.

— Значи злосторникът е искал да не си пъхате гагата, където не трябва, или да не почнете да викате — разсъждаваше той.

Изведнъж лицето му се угрижи и той продължи:

— Дядо и баба! Трябва да видя дали при тях всичко е наред.

Станли се върна след около четвърт час. Обърна се към сестра си и каза:

— Всичко е наред! Двамата са се заключили в стаята си.

— Стаята може да е заключена, а те да не са вътре.

— Естествено — съгласи се той. — Но като подслушвах на вратата, чух дядо да хърка. Ти знаеш, че никой не хърка като него.

— Тогава е сигурно — доволна каза Лора. — А с Дик какво става? Надявам се и той да е в ред.

— Да — потвърди Стан. — Почуках на вратата му и той отговори веднага. Сигурно спеше. Три часът е. По-добре и вие се опитайте да поспите. Пак заключете вратата! Аз ще минавам през половин час и ще проверявам дали сте наред.

— Много ти благодаря, Стан — каза Лора. — Така ще сме по-сигурни.

В края на краищата Барбара отново се унесе в неспокоен сън. Събуди се в осем и половина. На дневна светлина и стаята, и мислите ѝ изглеждаха по-ясни. Почти едновременно с нея и Лора отвори очи.

След като си казаха добро утро, Лора заяви:

— Трябва да ида да си продължа работата. Дано някой да не ми е откраднал съкровището. Днес непременно ще намеря нещо ценно.

Барбара беше шокирана от това, че Лора се интересува повече от своето имане, отколкото от съдбата на родителите си. Но не каза нищо, докато и двете се обличаха.

Долу свари Дик. Той вече знаеше от брат си какво им се е случило през нощта. Дик беше много развълнуван и я засипа с въпроси. След като му отговори, доколкото можа, той ѝ съобщи:

— Станли пак отиде при шерифа. Изобщо не разбирам каква е ползата от това. Този Андрюс още нищо не е направил.

Барбара си наля чаша кафе и седна на масата при Дик.

— Предпочитам да се преместя на сушата — продължи той. — Зная там една къща, която може евтино да се купи.

— Стан обаче няма да се мръдне оттук — убедено каза Барбара. — Дори и нападателят да е някой изверг. Стан ще стои тук и ще се мъчи нещо да прави.

— Хладилникът пак е ошушкан нощес — в недоумение каза Дик. — Ще претърся цялата къща от тавана до мазето. Трябва някъде да има тайни ходове, дето не ги знаем.

— Това трябва да е обяснението — съгласи се тя. — Имате ли нещо против и аз да участвам в търсенето?

Дик се зарадва.

— Не, ни най-малко! Дори ще се радвам, ако ми помагате.

— Първо да пийнем още кафе — предложи тя. — Аз ще препека филийки, за да хапнем, преди да започнем работа.

— Да ви помогна? — предложи Дик.

Той се пресегна към хляба и сложи четири филии в тостера. Барбара донесе масло и мармалад от хладилника.

Като се подкрепиха, двамата се заеха с търсенето. Започнаха от партера и основно оглеждаха всяка стая поотделно. Дик удряше с чук по стените и се ослушваше за онзи звук, по който се познават скритите проходи. Това беше мръсна, отегчителна и безрезултатна работа.

Късно следобед към тях се присъединиха Станли, шериф Андрюс и неговият помощник. Часове наред те бяха претърсвали острова, за да насочат накрая вниманието си към къщата. Скоро всички бяха прашни, изморени и гладни.

— Мисля, че трябва да направим почивка и да хапнем нещо — предложи Станли. — Господа, чувствайте се поканени. Ще ви затрудни ли това, Барбара?

— За нас не се грижете — отказа му шериф Андрюс. — Ние закъсняхме много и трябва да се връщаме.

— Тогава няма да ви задържаме — каза Станли.

Барбара, Лора и двамата братя бяха единствените, които се събраха около масата. Станли беше чукал на вратата на баба си и дядо си, поканил ги беше за вечеря. Но бяха отказали.

— Чули са, че майка ми и баща ми са изчезнали — обясни той. — Предпочитат да останат сами с тревогата си.

— Ще им занеса един поднос с храна — предложи Лора. — Горките стари хора трябва нещо да хапнат.

Когато тя се върна, всички насядаха около масата. Започнаха да се хранят. Но изведнъж Станли остави вилицата и бутна настрана полупълната чиния.

— Родителите ни са мъртви — глухо каза той. — Повече няма да ги видим.

Тишината като саван се разстла в стаята.

— Не знам защо ти смяташ, че баща ни и майка ни са мъртви — каза накрая Дик. — Но се опасявам, че е възможно. Стан, никой в тази къща вече не е в безопасност. Мисля, че от Кептив Айлънд на всички ни дойде до гуша. Вероятно ще получиш три или четири милиона долара, ако го продадеш. С тези пари можем да живеем добре.

Станли не можа да каже нищо, защото Лора се развика:

— Сега не можем да напускаме острова! Имам да разкопавам още дузина гробове. Това ще продължи цяла вечност!

Станли се усмихна снисходително и я попита:

— Днес намери ли имане?

— Ох, не успях да свърша много — тихо отговори тя.

— Лора, ти наясно ли си, че всичко, което намериш на острова, е мое?

— Не говориш сериозно, Стан, нали? — ужасена извика тя.

— Такъв е законът, Лора — каза той. — Когато започна да копаяш, ти знаеше, че островът ми принадлежи.

Чак и Барбара го изгледа слисано. Как може да е толкова безсърдечен със сестра си?

— Ти не можеш да ми вземеш това, което съм намерила! — провикна се Лора.

— Ще ти дам десет процента от него. Мисля, че е честно.

— Никога няма да намериш накитите и скъпоценностите, които съм събрала! — изкрещя Лора. — Хубаво съм ги скрила!

— Ще ги намеря, щом оздравея — закани се той.

Дик се обяви в защита на сестра си:

— Стан, не е честно от твоя страна. Ти вече си толкова богат, а ще спечелиш още много пари. И пак искаш всичко да ѝ вземеш? Тя здравата се потруди за това.

Барбара толкова се ядоса, че наруга жестоко Станли Шърман. И завърши:

— Точно така мисля за вас.

Облегнат назад, Станли се усмихваше.

— Всички сте готови да ме прокълнете, нали? — извика той. — Лора, можеш да задържиш всичко, каквото намериш. Желая ти голям късмет. Ти не разбра ли, че само се шегувам. Сега обичаш ли ме пак?

Атмосферата видимо се разведри. Лора хвана брат си за ръката.

— Много ти благодаря, Стан — прошепна тя. — Обичам те.

И четиримата останаха на масата, разговаряйки за незначителни неща. Ненадейно издрънча старинният звънец на входната врата.

— От години никой не е звънял тук — обади се Стан. — Кой според вас може да е по това време...

— Навярно на шерифа му е хрумнал нов въпрос — прекъсна го Дик. — Някой трябва да го е докарал дотук.

— Идете всички в салона — разпореди се Станли. — Аз ще доведа госта там. Сигурно ни носи новини.

Тримата забързаха към салона. Там седнаха и чакаха неспокойно, докато Станли не се появи на вратата. До него стоеше стройна червенокоса жена. Всички я гледаха смаяно.

— Мога ли да ви представя мис Стела Стивънсън? — започна официално Станли. — Мис Стивънсън с репортер от вестник. А това са сестра ми Лора, брат ми Дик и моята медицинска сестра мис Барбара Бърд. Но, моля ви, седнете, мис Стивънсън.

Стела Стивънсън бръкна в чантата, която висеше през рамото ѝ, извади бележник и химикалка, седна и каза:

— Радвам се да се запозная с всички вас. Благодаря ви много, че ме посрещате толкова любезно.

— Боя се, че не разбирам напълно по каква причина сте тук, мис Стивънсън — каза Станли доста рязко. — И мога ли да попитам как дойдохте. Нашият остров е доста отдалечен от сушата. Ние не сме свикнали с неочаквани посетители, особено по тъмно.

— Естествено, вие се чудите — предположи тя — защо съм се изтърсила тук. Веднага ще ви кажа. Вижте, господин Шърман, моят вестник ме изпрати с една лодка, да напиша репортаж за вас и вашето семейство.

— Каква история очаквате от нас? — попита Станли объркан. — Възможно ли е смъртта на Мери Мур да е станала публично достояние?

— Шериф Андрюс е личен приятел на нашия директор — отговори тя. — Така шефът ми винаги научава веднага щом се случи нещо интересно наоколо.

— Значи да ви разкажем всичко, каквото знаем за убийството на Мери Мур? — попита Станли.

— Точно така — потвърди репортерката. — И, естествено, за смъртта на вашите родители, мистър Шърман.

Лора изплака и захлупи лицето си в шепа. Станли стана тебеширенобял.

— Моите... моите родители... са убити? — изрече със запъване той.

Думите му прозвучаха зловещо в просторното помещение.

— Стан, нали чу какво каза дамата? — обади се Дик. Той беше сега по-силният от двамата и продължи: — Струва ми се, мис Стивънсън, че ни дължите едно обяснение.

Барбара забеляза изненада и смущение по лицето на репортерката.

— Но вие... вие сигурно сте знаели... — запелтечи тя.

Станли се беше овладял и заяви:

— Не, такова нещо не знаем. И аз не ви вярвам! А ако това е някаква шега или трик, за да привлечете вниманието на хората към вашия вестник, моля ви, вървете си!

Еlegantно облечената репортерка се изправи и погледна Станли. Вдигна ръка високо, сякаш искаше да помоли за тишина.

— Искрено съжалявам, мистър Шърман — извини се тя. — Предполагам, естествено, че шериф Андрюс вече ви е съобщил за тази трагедия. Сега може би аз трябва да ви разкажа всичко.

В големия салон цареше пълна тишина. Само Лора се беше свила и тихо хлипаше. Останалите гледаха с невярващи очи към репортерката.

— Двама рибари намерили труповете в залива и ги извадили на брега — каза тя. — Шерифът веднага ги идентифицирал и се обадил на шефа ми. Това е всичко, което зная.

— Но защо Андрюс не ни е уведомил? — извика Станли.

Дик отново пръв се бе изтръгнал от вцепенението и каза:

— Може да не сме чули телефона.

Станли му хвърли гневен поглед и възрази:

— Не може да бъде. Сам знаеш колко силно звъни. Мис Стивънсън, известно ли ви е как са загинали родителите ми?

Стела Стивънсън безпомощно се озърна към другите.

— Били са удушени — каза тя пресипнало.

Лора се разрида на глас. Дик извади носната си кърпа и покри лицето си с нея. Станли гледаше мрачно в шарките на килима. Внезапно извън телефонът. Всички трепнаха. Станли беше единственият, който стана. Упъти се към вратата.

— Сигурно е най-сетне шериф Андрюс — подхвърли през рамо. — Едва ли ще му хареса това, което ще му кажа.

Неловкото мълчание в салона продължи до завръщането на Станли.

— Да, беше оня Андрюс — сърдито потвърди той. — Казва, че го възпрепятствал някакъв взлом в магазин за спиртни напитки. Занимавал се със залавянето на крадците и нямал време да ни телефонира. Излиза, че кражбата на няколко долара и две-три бутилки ракия е по-важна от това, което се е случило с нашите родители.

— Пак ли ще идват тук? — попита Дик.

— Не — отговори Станли. — Аз трябва да ида при него.

Барбара го гледаше със свито сърце. Лицето му ставаше все по-бледо. За няколко минути той сякаш се бе състарил с години.

— Да дойде някой с тебе? — попита Дик. — Кога ще тръгнеш?

— Кой знае защо искат да видят само мене — отговори брат му. — Трябва да тръгна веднага.

— О, да, естествено! — заяде се Дик. — Как можах да не се сетя! Нали ти си тук най-главният. Останалите изобщо не се броим.

— Не смятам за голяма чест шерифът да ме вика при тези обстоятелства! — отговори Станли.

За първи път се обади Лора.

— Стан, щом ще ходиш оттатък... — Тя се запъна. — Ще се... погрижиш ли... искам да кажа, за погребението?

Той я потупа по рамото и обеща:

— Ще направя всичко.

— Знаеш ли какво е станало с тялото на Мери? — попита тя.

Станли отговори със смръщено чело:

— Шерифът трябваше и това да ми каже. Ще видя кога ще разреши съдебният следовател да го взема.

— Кой ще я погребее, Стан? — колебливо попита Лора.

— Аз, естествено. Може би тя наистина е била наша родственица.

Стела Стивънсън, превърнала се отново в напориста репортерка, попита:

— Мистър Шърман, мога ли да ви задам няколко въпроса...

— Съжалявам — прекъсна я той, — но сега трябва да вървя.

Жената се прехвърли към Дик и предложи:

— Може би вие, мистър Шърман, ще бъдете така любезен...

Дик, изглежда, беше доволен, че му обърнаха внимание. Той я прекъсна:

— Ще се радвам, ако мога да ви помогна. Какво бихте желали да знаете? Ако става въпрос за родителите ми...

Станли се обърна отворен и тръгна към вратата. Лора го последва.

— Трябва да ида при баба и дядо — извини се тя.

Беше единствената, която мислеше за старите хора.

Барбара изпадна в неудобно положение. Дали да остане с Дик и репортерката? Чувстваше, че присъствието ѝ в салона е нежелано. Дик може би не искаше друг да чуе какво ще довери той на репортерката.

Но къде да иде? Накрая стана и без да каже нито дума, си излезе. После се забърза нагоре към стаята на Лора.

Повече от четири часа Барбара седя сама. Никога времето ѝ не беше минавало толкова бавно. Накрая все пак се появи Лора. Тя се строполи в един фотьойл.

— Вече се тревожех, Лора, да не ти се е случило нещо лошо.

— Не можех да оставя старите хора сами — отговори момичето. — И сега съм дошла само за да ти кажа къде съм. Ще стоя горе, докато не се върне брат ми.

— Дик не може ли да постои малко при тях? — предложи Барбара.

— Не мога никъде да го открия — каза Лора.

— Как може в такъв момент да изчезне?

Барбара внезапно се скова от страх. Ами ако в къщата са останали само тя и Лора с двамата старци? Та те ще бъдат беззащитни жертви на убиеца. Защо Станли още не се връща? Толкова много се забави! Най-добре е да се качи горе заедно с Лора. Вместо това тя заключи вратата след нея и си легна.

Беше седем без четвърт сутринта, когато някой почука на вратата.

— Лора, ти ли си? — извика Барбара.

— Не, Дик — чу се в отговор.

Барбара тръгна към вратата да му отвори. Най-после се появи поне един член на семейството.

Едва беше отключила и Дик нахълта вътре. Сграбчи Барбара и я целуна. Тя се освободи от прегръдката му и се вторачи в нахилената му физиономия.

— Какво значи това? — попита го тя.

— Просто празнувам. Щастieto ми се усмихна.

— За какво говорите? Да не сте пили вино?

— Току-що се сбъдна един мой сън — обясни той. — Елате с мен на гробището. Ще ви покажа всичко.

Въпреки че беше светло, Барбара предпочиташе да не излиза, преди да се е върнал Станли.

— Никъде няма да дойда — решително отказа тя.

— Ще ви нося на ръце, ако не дойдете с добро! — заплаши я той. — Говоря сериозно!

Не беше нужно да го подчертава. По очите му личеше.

— Добре — отстъпи тя накрая, — но само за минута.

Дик я заведе до гробището, на което тя се беше натъкнала при самотната си разходка. Застанаха пред една дълбока дупка в земята. Вътре имаше масивно метално ковчеже.

— Познайте какво има в раклата! — сияещ се провикна Дик.

— Сигурно пиратското съкровище!

— Златни монети, цяло състояние! — Той запляска с ръце. — И си е само мое!

Отвори ковчезето. Барбара гледаше като омагьосана блестящите златни монети.

— Значи просто сте сънували, че трябва да дойдете тук и да копаете? — попита тя скептично.

— Точно така — ликуващ потвърди той. — Лора ще си изскубе косите, като го види.

— При това положение би трябвало да си поделите съкровището с нея — каза Барбара. — В края на краищата тя първа беше тук.

— Цялото останало гробище е нейно — великодушно каза той. — Кой знае какви съкровища още се крият в тези гробове! Ще ми помогнете ли да пренесем ковчезето до къщи?

След кратко колебание тя се съгласи. Когато приближиха къщата, Дик се засмя.

— Дано Станли да се е прибрал. Ще му изхвъркнат очите, като види това. Той ще се радва, че най-после ще се махна оттук. Така ще се освободи от мен.

Станли наистина си беше дошъл. Но колкото и да бе неприятно за Дик, той не обърна особено внимание на находката.

— Много хубаво, Дик. — Само това каза и премина към по-важните неща: — Сега обаче трябва да се съсредоточим върху едно — да заловим ненормалния, на чиято съвест тежи смъртта на толкова много хора. Шерифът ще дойде с петнадесетина души. Те ще преобърнат къщата и острова с главата надолу, но ще открият разбойника.

Шериф Андрюс се появи половин час по-късно. Той даде нареждания на тримата си помощници и на още единадесет мъже.

— Момчета, ще търсим, докато не открием убиеца — заяви той. — Разбрано? Освен ако вече не е напуснал острова.

Издирването започна. Станли и Дик също се включиха. Лора и Барбара правеха сандвичи. Мъжете идваха на малки групи в кухнята,

ядяха и пиеха толкова бързо, че двете момичета едва им насмогваха.

Късно следобед се чу силен вик. След десет минути шериф Андрюс домъкна в салона някакъв стар човек.

Барбара и Лора си пробиха път през наобиколилите го мъже и видяха някакво мокро и мръсно същество.

— Как се казваш бе, юнак? — изрева шериф Андрюс.

— Джан Огъстъс — едва чуто отговори той.

— От колко време се мотаеш на острова?

— Ами повече от две години — отговори задържаният.

— Значи нощем си се криел в къщата и си оплячкосвал хладилника?

Дрипавото човече тъжно наведе очи.

— Да, след като хората тук си легнеха.

— Къде си спал? — поиска да чуе шериф Андрюс.

— Най-често вътре. Има разни помещения, дето не се използват.

На кого пречеше това? Никой не живее там.

— Защо си застрелял Мери Мур?

Човекът се сгърчи и започна да вика:

— На никого не съм направил зло. Никого не съм обидил...

— Ти на това обида ли му викаш — да удушиш човек?

— Аз през цялото време съм бил тук, но с пръст не съм докоснал никого! — бранеше се човекът.

Сега вече стоеше изправен и гледаше шерифа открито в очите.

Шерифът се обърна към Станли, който следеше внимателно всяка дума на задържания.

— Шърман, ще го закарам в града и ще изтръгна истината от него — заяви той.

Четири дни след жестокото убийство Хари и Алис Шърман бяха погребани на Кептив Айлънд. На погребението присъстваха само близките и Барбара. Денят се случи мрачен и студен, валеше.

След церемонията Станли покани всички в библиотеката. Те изтръскваха влагата от косите и дрехите си. Станли изчака всички да седнат. След това се отпусна в масивното си кресло със странични облегалки за главата.

— Искам да ви кажа нещо, което може би всички трябва да знаете — подзе той. — Преди погребението разговарях с шериф Андриус. Той още не е изтръгнал признания от този Джан Огъстъс. Шерифът е установил, че той е избягал от затвора в Рейл форд. Затова през цялото време се е криел.

— Този човек е умопобъркан — обади се Дик.

— Затворът не е най-подходящото място за него. Трябва да го пратят в лудницата.

Барбара проговори за пръв път след погребението:

— Аз започвам сама да се виня за убийствата, които станаха. Трябва да съм предизвикала убицеца с нещо, но не знам с какво. Всичко започна след моето пристигане.

— Нашите родители направиха всичко, за да го предотвратят — каза Лора не особено любезно.

— Чух ги на телефона, след като се обади Стан и им събщи, че ще те доведе със себе си. Майка ми се представяше за адвокатка, а баща ми за някакъв доктор Франк Фостър. Сега сигурно щяха да са живи, ако ги беше послушала.

— Вие нямате никаква вина за станалото — намеси се Дик. — Никой не е знаел преди това за вас. Каква връзка могат да имат убийствата с вас?

— Сега вече всичко е свършено — въздъхна Станли.

— Не съм — възрази Барбара. — През първата нощ, която прекарах тук, някой чукаше на вратата на синята стая. Много бих искала да получа обяснение за това. Когато отворих, нямаше никой.

— Навярно е някой от татковите дребни номера — тъжно предположи Станли. — Прокрадва се до вашата врата, почуква и изчезва. Може би се опитва по този начин да ви прогони от къщата. Не мислете повече за това.

Настъпи кратка тишина, след което Барбара каза:

— Аз мислих много за произшествията след моето пристигане. Как е могъл убиецът да върже Лора и мен, без да се събудим.

— За това изобщо не съм се сетила! — възкликна Лора.

Станли си потърка брадичката и бавно произнесе:

— Предполагам, че ви е упоил с нещо.

Барбара поклати глава.

— Не знам дали сте прав. Ако е този Джан Огъстъс, как е могъл да ни сложи нещо в храната? И какъв мотив би имал?

— Сигурен съм, че този ден той не беше влизал в кухнята — каза Дик, вземайки под внимание тази хипотеза. — Как би могъл тогава да го направи?

— Може да го е направил, когато е влязъл за последен път в кухнята — каза Станли. — Вероятно е смесил кафето с нещо.

Лора поклати глава.

— Тогава нямаше да пострадаме само Барбара и аз. В края на краищата всички пихме кафе.

— Лора, хрумна ми нещо — каза Барбара. — Само ние двете с теб си слагаме захар в кафето.

— Да, вярно! — възбудено потвърди Лора.

Барбара реши да вземе проба от захарта и да я изпрати за анализ на доктор Йънг в Кълъмбъс.

— Все едно как е станало — обади се Станли. — Вие двете безсъмнено сте били упоени. Но едва ли ще узнаем как и защо.

— Питам се как се е добрал до наркотици този Джан Огъстъс — гласно разсъждаваше Дик.

— Сигурно самият той е наркоман — каза Лора. — Напълно е възможно, ако се съди по вида му.

— За дрогите трябва пари — припомни й Станли.

Изведнъж се сепнаха от прегракналия глас на Джоузеф Шърман:

— На мен чат-пат са ми изчезвали пари от портфейла. Отначало мислех, че е Мери. Но продължиха да изчезват и след нея.

— Джо казва истината — подкрепи го Елизабет Шърман. — Действително изчезваха пари!

— Дядо, като спомена сега нейното име, аз се сетих нещо — каза Станли. — Когато открили трупа, устата й била така обгорена, че целият език бил в рани и подпухнал. Някой, изглежда, е искал да я накара да говори.

— Много въпроси ще останат без отговор, Стан — отбеляза Дик и поклати глава. — Аз с най-голямо удоволствие ще напусна острова преди всичко, защото сега съм богат. Наследството ми няма да е толкова малко, а сега се прибавят и изровените златни монети.

— Как ще ги продадеш, Дик? — поинтересува се Станли.

— Вече се свързах по телефона с един колекционер от Тампа. Той ми дава цяло състояние, ако монетите са истински.

— Дик, няма ли да ги поделиш с мен? — плахо попита Лора.

— Ти нямаш нужда от тях. В земята сигурно лежи още едно голямо съкровище. Трябва само да посегнеш да го вземеш.

— Ами ако няма нищо повече? — настоя тя.

— Не забравяй, че имаш право на наследство — каза той.

Събранието в библиотеката свърши. След това Барбара не видя повече Станли. Малко преди единадесет часа се канеше вече да си ляга. Лора също остави криминалния роман. Тогава дойде Станли. Почука тихо на вратата и влезе без покана.

— Помислих си, че ще искате да чуете нещо. Току-що се обади шерифът — събщи той. — Изглежда, че Мери Мур месеци наред е живяла на острова. Хората, с които е поддържала връзка, са имали лодка и са ѝ услужвали с нея.

— Тогава през цялото време е можела да идва на острова, когато си поиска — замислено констатира Лора. — Питам се защо го е правила.

— Може би не само вие двамата сте надушили съкровището — предположи Станли.

— Възможно е — промърмори Лора. — Но никога не съм открила следи от друг, който да е копал в гробището. Твоето предположение обаче обяснява обгарянията в устата. Може би някой е подочул за тази работа и се е опитал да я накара да проговори.

— Има още нещо — продължи Станли. — Шериф Андрюс твърди, че тя си е имала приятел.

— Трябва да е бил лудият Огъстъс — каза Лора.

— И аз си помислих така. Но описанието не отговаря. Андрюс продължава разследването.

— Защо Мери не си е взела нещата, щом толкова дълго е била на острова? — попита сестра му. — Те са ѝ трябвали!

Станли вдигна рамене.

— Това, което е оставила, няма особена стойност. Сигурно е имала пари и си е купила нови дрехи. А може приятелят ѝ да е имал пари. Така или иначе ние отново можем да спим спокойно. Лека нощ, момичета!

— Лека нощ, Стан — отговориха двете в един глас.

Сложиха си нощниците и Лора заключи вратата. Легна си и угаси лампата. Пожела приятни сънища на приятелката си.

— Дано — каза Барбара. — Лека нощ, Лора.

След няколко часа Барбара се събуди от ужасен кошмар и широко отвори очи. Видя близо до себе си лицето на Дик.

— Дик! — извика изненадано.

Но това не беше същият Дик. Този непознат мъж имаше зловеща усмивка. По гърба я полазиха ледени трънки.

— Аз никога не съм ви правил на глупачка, нали, Барбара?

— На глупачка ли? — попита тя в недоумение. — Дик, наистина не разбирам за какво говорите.

— Тя не ми минават, момиче! При вашите медицински познания сигурно вече сте забелязали, нали? Знаете, че вземам. И знаете какво е въздействието, когато човек вземе прекалено много. Така че нямам задръжки и това не зависи от мен.

— Че вземате? — попита тя полузамаяна. — Какво?

— Отначало само от време на време и по съвсем малко — обясни той. — Наистина беше голяма наслада. Но скоро свикнах. Сега понякога се чувствам адски зле.

Лека-полека Барбара започваше да разбира какво означават неговите думи. Дик ѝ доверяваше, че е наркоман. Опита се да го успокои:

— Не се отчайвайте, Дик. Ще ви покажа как можете да получите медицинска помощ. Вие можете напълно да се излекувате.

Тя се чудеше защо Лора нищо не усеща. Протегна ръка към нея. Но я нямаше. Тя беше съвсем сама в стаята с този полупобъркан мъж.

Дик поклати глава.

— Не ми говорете за помощ! Зная какво правят с наркоманите. Във всеки случай съм стигнал до заключението, че личността ми е раздвоена. Барбара, в тялото ми едновременно съществуват двама души.

— Нека поговорим за това, Дик, когато се върне Лора — помоли го тя. — Не знаете ли къде е тя?

— Кой знае, сигурно рови отново из гробищата. О, вече сме две големи откачалки. Сестра ми със златната треска и аз... Сега вече

знаете какво става с мен.

— Трябва да си легнете, Дик — посъветва го тя. — Утре всичко ще изглежда по-просто и по-лесно отсега.

— Как може трикратен убиец да спи спокойно? — попита той.

Ужасът прониза Барбара като нажежено острие. Но тя успя да скрие страха си от Дик. Конвулсивно стисна ръцете си под завивките, за да спре треперенето. Мислите препускаха в главата ѝ. Той е убил Мери и собствените си родители? И току-що ѝ призна тези гнусни убийства? Ужасно бе, че този порядъчен младеж под влияние на наркотиците се е превърнал в чудовище.

— В момента още мога да говоря с вас разумно — продължи той. — Поне привидно мога да се държа нормално. Но скоро ще се превърна в необуздан, опасен луд. Затова ви предупреждавам. Вие знаете какво съм направил с Мери Мур. Искях да я принудя да ми каже къде е намерила златото. Но понеже отказваше, държах запалката в устата ѝ, докато не призна всичко. Тази нощ вероятно ще премахна и вас, и останалите от моето семейство. След като вече съм прецракал, искам само за себе си и острова, и всичките пари на семейството.

— Значи тогава, през нощта след пристигането ми, вие се опитахте да ме подпалите? — дрезгаво попита Барбара.

— Да — потвърди той. — Бях друсан и идеята ми се стори добра.

— Нека да ви помогна, преди отново да ви е хванало.

За миг ѝ се стори, че в очите му проблясва надежда. Но се бе излъгала.

— Аз съм загубен — каза. — Вече не можете да ми помогнете.

— Знам един начин — извика тя. — Ще ви вържа здраво и ще стоите така, докато ви мине.

— Това няма да помогне — отказа той. — След свръхдоза аз съм силен колкото десет яки мъже.

— Но не и ако ви вържа! — упорстваше тя. — Искам да опитаме.

— Можем да опитаме, щом смятате, че има смисъл — отстъпи той. — Когато съм нормален, ми става лошо при самата мисъл за това, което съм правил. Всеки път се заклевам, че повече няма да се повтори. Но, изглежда, просто не мога да си наложа.

— Донесете ми здраво въже и лепенка! — заповяда тя.

— Отивам — каза той. — Но да се надяваме, че ЛСД и хероинът, които съм взел, няма скоро да започнат да действат.

Щом той излезе от стаята, Барбара скочи от леглото и щракна лампата. Беше напълно объркана. Дали да удържи на думата си към Дик, или да тича при Станли да му каже? Да му разкаже за убийствата, извършени от Дик? Може ли да причини такова нещо на човека, когото обича?

Докато разсъждаваше така, навлече един пуловер и дълги панталони.

Дик Шърман не се върна! Дали вече не е изпаднал в амок?

Дали не се прокрадва към следващата жертва?

Студена пот изби от всичките ѝ пори. Тя изхвъркна от стаята и се втурна по стълбите надолу. Заблъска лудо по вратата на Дик. Никакъв отговор. Отвори я, но стаята беше празна. Станли също го нямаше никъде.

Пиратското гробище, помисли си Барбара. Надяваше се да намери Лора там.

Тя копаеше с кирка. Сцената се осветяваше от едно фенерче и от луната. Момичето вдигна поглед.

— А, ти си била! — извика уплашено. — Какво искаш? Мислех, че този път няма да ми пречат да работя.

— Виждала ли си Станли? — нервно извика Барбара.

Лора поклати глава.

— Не. Защо да го виждам?

— Лора, на всяка цена трябва да го намерим!

— Защо, господи?

— Защото всички можем да бъдем избити! — кресна Барбара.

Лора спря да копае.

— Ти да не си си загубила ума?

— Сега нямам никакво време да навлизам в подробности — каза Барбара. — Преди малко открих, че Дик взема наркотици. Когато е друсан, убива хора. Трябва да ми повярваш, Лора!

— Ти май наистина си се побъркала! — гневно й каза тя.

— Лора, чуй ме! Той е убил Мери Мур. И твоите родители също. Преди малко ми го призна. Сега иска да премахне всички ни. Той изобщо не се владее, когато е дрогиран.

Кирката изпадна от ръката на Лора.

— Това май ще излезе истина — каза тя накрая.

— Не си ли забелязала колко странно се държи?

Лора кимна и призна:

— Да, но не го смятах за нещо особено. Ние всички сме малко чудаци. Това не е лошо.

— Трябва да намерим Станли! — припираше Барбара.

— Добре — съгласи се Лора. — Тръгваме да го търсим!

Когато двете момичета бяха почти до къщата, се чу ужасен взрив и едва не им се пукнаха тъпанчетата. Трясъкът идваше откъм пристана. Последваха го пламъци.

— Дик е вдигнал лодките във въздуха! — отчаяно извика Барбара. — Сега вече не можем да стигнем до сушата.

В същия момент от тъмнината изскочи някаква черна фигура. Барбара с облекчение разпозна Стан.

— Това ми звучи, като че ли са експлодирали нашите лодки! — извика той.

— Дик е бил! — тъжно обясни сестра му.

— Какво говориш, Лора? — смаяно попита той. — Защо ще прави такава неща Дик?

— Защото е под въздействието на наркотици — изрече тя на един дъх.

Станли се задави.

— Знаеш ли какво говориш? Не го мислиш сериозно, нали?

— Напротив, Стан. Все едно дали ми вярваш или не.

— Изслушайте ме, Стан! — намеси се Барбара. — Тази нощ Дик дойде в стаята на Лора и ми каза, че току-що е взел свръхдоза ЛСД и хероин. Той смята, че такава свръхдоза след кратко време го превръща в звяр. Той става съвсем друг човек, както ми обясни. Освен това ми призна, че ще убие всички ни.

Лора добави:

— Стан, зная, че е жестоко да ти го кажа, но той е признал пред Барбара, че на съвестта му тежат трите убийства.

— Той не е убил мама и тате — извика Станли.

— Напротив — каза Барбара. — Майка ви, баща ви и Мери.

Така й се искаше да го утеши! Но сега нямаше време за това. Те трябваше първо да помислят за своята сигурност.

— По същия начин бих могъл и аз да бъда убиец! — изтръгна се от гърдите на Станли.

— Дик всъщност не е на себе си, Стан — опита се да го утеши Лора. — Просто той не е вече същият човек, след като е взел дроги. Обвинявай наркотиците, Стан, а не брат си!

— Питам се къде ли се е дянал. Най-добре да се приберем всички вътре и да заключим външната врата.

— Стан, той няма ли ключ? — попита Лора.

— Естествено, че има. Да се надяваме, че в бъркотията го е загубил. За по-сигурно ще барикадираме вратата с мебели.

Щом вратата хлопна зад тях, Лора каза:

— Ще надникна да видя как са баба и дядо. Вие двамата можете да барикадирате цялата къща!

— Свали ги долу и ги заведи в библиотеката — нареди й Стан. — Там ще се съберем.

— Ти не носеше ли пистолет, Стан? — попита го тя.

— Ами да, за по-сигурно — каза той. — Но не знам дали ще мога да стрелям срещу родния си брат.

— Дори и при самозащита?

— Не знам — отговори той измъчено.

След като барикадира входа, Стан отиде в библиотеката да позвъни на шерифа.

— Шериф Андрюс? — попита той. — Тук е Станли Шърман. Налага се да ви помоля за спешна помощ. Сега не мога да навлизам в подробности, но животът на петима души е в опасност. Съжалявам, но този път трябва сами да намерите с какво да дойдете. О, значи сте чули взривовете. Да, лодките ни експлодираха. Моля ви, елате колкото може по-бър...

В този момент връзката прекъсна. Явно Дик беше срязал проводниците. Веднага след това Лора въведе в библиотеката изплашените старци.

— Не се бойте — успокои ги Станли. — Аз се обадох на шерифа. Той скоро ще бъде тук.

— Моят внук — наркоман и убиец? — мърмореше дядо Шърман. — Това не е за вярване.

— Колко по-лоши неща стават и в най-добрите семейства — успокои го Лора. — Срецу това човек не може нищо да направи. Трябва да си носим кръста. Ще го преживеем.

— Барбара, ако Дик не ви беше предупредил, може би сега всички щяхме да бъдем мъртви — замислено каза Станли.

— Все едно че здравият му разум ни е дал един последен шанс — обади се Лора. — Винаги ще му бъде благодарна за това.

В стаята цареше гнетяща, злокобна тишина.

— Мирише ми на пушек — внезапно извика Станли.

— И на мен! — присъедини се сестра му.

— Смятате ли, че Дик може да подпали къщата, за да ни изгори живи тук? — попита Джоузеф Шърман.

Той трепереше цял.

Барбара не каза какво си мисли. Не е приятно да си представиш ужасната, мъчителна смърт в огъня.

— Глупаво е да седим тук и да чакаме смъртта! — Станли пое инициативата: — Ще изляза навън да видя дали не може да се изгаси огънят.

— Дик ще те убие — извика уплашено Лора. — Той вероятно е въоръжен.

Станли вдигна високо револвера и отвърна:

— Това не е играчка, Лора. Знам как да се пазя.

Барбара се разтрепери. Мъжът, когото обичаше, излезе от стаята. Изпитваше мъчителното чувство, че няма да го види вече.

Минутите течаха мъчително бавно. Никой не казваше нито дума. Така измина цял час.

— Повече не издържам! — извика Барбара. — Ще изляза навън да видя какво става.

— Недей! — предупреди я Лора. — Не знаеш какво е станало там.

— Трябва да ида, Лора — заинати се Барбара.

Тръгна с разтреперани колене към външната врата. Станли беше отместил столовете настрана. Но вратата беше заключена. Барбара намери големия ключ. Дръпна вратата и направи крачка, да излезе навън. В същия момент я уловиха и здраво я стиснаха две силни ръце.

Искаше да извика, но нечии топли устни ѝ затвориха устата. Тя обви с ръце шията на мъжа и отвърна пламенно на целувката.

Когато устните ѝ се освободиха, тя извика щастливо:

— Стан! Ти не си мъртъв!

Той се усмихна едва-едва.

— Много съм далече от това, любима. Никога през живота си не съм се чувствал по-жив от сега.

— Какво се случи, Стан? — пошепна тя.

— Дик беше подпалил къщата. Но огънят още не се беше разгорял и успях да го угася с градинския маркуч.

— А Дик...

— Намерих го в безсъзнание. Изглежда, това ми е бил късметът. Може би той щеше да умре, ако не беше дошъл шерифът да го вземе, за да го откара в болница. Горкият Дик! Жал ми е за него, въпреки че е извършил толкова страшни неща.

— Какво ще стане с него?

Той отговори сериозно:

— Шериф Андрюс смята, че първо трябва да се лекува в заведение за наркомани.

— И като оздравее един ден, може да го изпишат?

— Хубаво би било, ако и неговото бъдеще беше розово като нашето — каза той. — Но не е така. Любима, да знаеш само колко

дълго съм копнял да мога тъй да те държа в ръцете си. Не исках обаче да те връзвам за един болен мъж. А когато започнаха тези ужасни истории, вече не можех да те помоля да свържеш живота си с моя. Първо трябваше всичко да се изясни.

— Затова ли не ме пускаше да си вървя? — попита тя.

— Да. — Той се усмихна. — Защото още в болницата се влюбих в теб и исках да останеш при мен дотогава, когато ще мога да ти открия любовта си. Без тебе не бих издържал последните дни.

— Хубаво е да си нужна на някого — тихо каза тя.

Устните му намериха нейните и Барбара блажено затвори очи.

Издание:

Луана Чърчил. Съкровището
Немска. Първо издание
ИК „Атика“, София, 1993

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.